สี่สิบเอ็ด
บีบบังคับ

งานเลี้ยงอาหารมื้อค่ำในวันเทศกาลฉงหยาง

แม้สกุลไป๋จะมีทายาทน้อยนิดจนน่าเวทนา แต่ทางเรือนตะวันออกก็ยังประดับประดาด้วยต้นเบญจมาศหลากหลายสายพันธุ์ อย่างพันธุ์เหลือง-นี่จินเซียง พันธุ์ขาวเสวี่ยไห่ และพันธุ์แมงมุมปาหงฉิงจือ จนลานเรือนใหญ่ประหนึ่งทะเลบุปผาส่งกลิ่นหอมกำจาย

บนยอดไม้แขวนโคมกระดาษวาดเป็นภาพลายเส้น กิ่งก้านใบไม้และแสงไฟต่างแกว่งไกวยามต้องลมในฤดูใบไม้ร่วง งานเลี้ยงครอบครัวถูกจัดขึ้นกลางลานซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้ โดยมีไป๋ซวี่เซี่ยน หลี่เยว่ถี และเหล่าไท่-จวินนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน ขณะที่บ่าวรับใช้คอยรินชา เช็ดมือ และจัดเตรียมอาหาร แทบจะยืนโอบล้อมรอบโต๊ะ

เหยียนอี้กับไป๋เหยาเหยา และหลี่ตงเซวียนแยกมาอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง

สำหรับบรรดาอี๋เหนียงกับเหล่าบุตรสาวที่นานๆ จะได้ออกมาร่วมงานสังสรรค์สักครา ได้รับการจัดแจงให้นั่งตามโต๊ะเล็กบนระเบียงข้างลานเรือนซึ่งแขวนผ้าม่านบังลมไว้ ให้พวกนางได้ชื่นชมดอกเบญจมาศขณะกิน

อาหารมื้อค่ำร่วมกัน

ยามนี้กลุ่มอี๋เหนียงเข้ามาในเรือนตะวันออกที่ตระเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว เหยียนอี้ที่นั่งอยู่มองพวกนางเดินเข้ามาเป็นแถวยาวคล้ายมองผู้คนก้าวลงจากรถอู่หลิงหวงกวง[141] ที่บรรทุกผู้โดยสารมากเกินไป ทุกครั้งที่คิดว่าหญิงสาวเหล่านี้มาถึงจวนจะหมดแล้ว ก็ยังมีหญิงสาวตามมาไม่จบไม่สิ้น เหยียนอี้มิได้นับอย่างละเอียด แต่คิดว่าจำนวนคงไม่ต่างจากยอดผู้ซื้อตั๋วชมอุปรากรในเมืองจินหลิงนัก

เนื่องจากชาติก่อนเหยียนอี้ไร้ความทรงจำก่อนทะลุมิติมา คิดว่าตนเป็นคนในภพอดีตจริงๆ จึงไม่รู้สึกรู้สาอันใดนัก ทว่ายามนี้นางรู้สึกเหมือนกำลังนั่งอยู่กลางเวทีที่บรรจุผู้ชมสามร้อยหกสิบองศา แต่ละคนต่างแสดงท่าทีเสแสร้ง ส่งยิ้มจอมปลอมให้กันขณะกินอาหาร

นางได้ยินมาว่าการเป็นอนุในจวนสกุลไป๋นั้นมิได้รับความโปรดปรานใดๆ ไป๋ซวี่เซี่ยนไม่ใคร่สนใจพวกนางนัก เพียงให้ค่าใช้จ่ายรายเดือนสูงกว่าบ่าวทั่วไปเล็กน้อย ที่สำคัญคือพวกนางไม่ต้องทำสิ่งใดนอกจากดูแลตนเอง ได้ยินว่าที่พักของเหล่า ‘อนุ’ จะอยู่รวมกันสามสี่คนต่อหนึ่งห้อง อัดกันแปดถึงสิบคนในเรือนหลังเล็ก ซึ่งยามนี้ก็แน่นขนัดไปหมด

เหยียนอี้คิดว่าเมื่ออิงตามอัตราการรับคนเพิ่มของไป๋ซวี่เซี่ยน นางควรสั่งเตียงนอนชั้นบนที่มีโต๊ะหนังสือด้านล่าง เปลี่ยนเป็นหอพักสตรีเสียให้สิ้นเรื่อง จะได้อยู่ห้องละแปดคนและมีห้องน้ำในตัว

หลี่เยว่ถีรู้เรื่องอนุเหล่านี้ก่อนจะแต่งเข้ามาแล้ว ทว่ายามนั้นก็มิอาจโต้แย้งอันใดได้

อีกทั้งยามนี้นางก็ไม่ต้องการเป็นคนโปรดหรือเป็นสตรีผู้ภักดี แค่หวังว่าจะมีอนุงามล่มเมืองที่พรั่งพร้อมด้วยทักษะสักคนโผล่มาทำให้ไป๋ซวี่เซี่ยนมัวเมาจนตายไปเสีย

---

[141] รถไฟฟ้าสำหรับครอบครัวขนาดเล็กยี่ห้อหนึ่ง

ไป๋ซวี่เซี่ยนอาจคิดว่าสายตาอันร้อนแรงของอี๋เหนียงเหล่านั้นน่าสนใจมากกว่าดอกเบญจมาศ เมื่อหลี่เยว่ถีรินสุราให้ เขาก็กวาดตามองไปรอบๆ ในใจมีแต่ความเปรมปรีดิ์ ยิ่งเห็นสตรีเลื่องชื่อมากความสามารถของต้าหมิงอย่างนางรินสุราให้อย่างอ่อนน้อม จึงดื่มไปหลายจอกอย่างอดไม่ได้

ส่วนเหล่าไท่จวินก็เอาแต่ใจอย่างมาก ทั้งยังไม่คิดจะไว้หน้าผู้ใด กินอาหารไม่กี่คำก็เริ่มดื่มสุราดอกเบญจมาศ พลางพูดคุยกับไป๋ซวี่เซี่ยนเกี่ยวกับเรื่องของเหล่าอี๋เหนียง เหมือนเจตนาจะทำให้หลี่เยว่ถีขุ่นข้องหมองใจ...

ช่างน่าสนใจโดยแท้ เป็นผู้อาวุโสของสกุล แต่กลับชี้นำบุตรชายให้สนใจอนุรายนั้นบ้างรายนี้บ้าง ซ้ำยังสั่งให้พวกนางก้าวออกมาเผยโฉม

“นี่ใคร” บางทีก็กล่าว “นั่น! เจ้ารับเข้ามาเมื่อใด งามมากทีเดียว”

แน่นอนว่าไป๋ซวี่เซี่ยนเองก็ตระหนักได้ว่าเหล่าไท่จวินต้องการหักหน้าหลี่เยว่ถี จะว่าไปเขายังเรียกชื่ออนุเหล่านั้นไม่ถูกด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้จึงรำคาญใจกับท่าทีของเหล่าไท่จวินเป็นอย่างมาก

หลี่เยว่ถีกลับเพียงหลุบตาลงพลางกล่าวเสียงเบา “เนื่องในวันนี้เป็นวันรวมญาติ ให้ความเคารพผู้อาวุโส ให้เด็กๆ ขึ้นมาคารวะท่านกับเหล่าไท่-จวินเถิด จะด้วยชาหรือสุราก็ล้วนดีทั้งนั้น”

ไป๋ซวี่เซี่ยนไม่คิดว่านางจะเข้าใจธรรมเนียมถึงเพียงนี้ จึงเอื้อมมือไปจับนิ้วเรียวของหลี่เยว่ถี พลางส่งยิ้มให้นางก่อนจะกระซิบ “เจ้าต้องรู้ไว้ว่าข้าไม่สนใจพวกนางเลย แม้แต่ชื่อพวกนางก็ยังจดจำมิได้”

หลี่เยว่ถีก้มศีรษะลงแล้วเม้มปากกล่าว “ข้ารู้เจ้าค่ะ...จยาผิง ข้ารู้”

‘ข้ารู้ว่าเจ้าน่ะเป็นสุนัขไร้หัวใจ’

ไป๋ซวี่เซี่ยนหรือจะรู้ว่าการแสดงความ ‘รักใคร่’ ต่อหลี่เยว่ถี ‘เป็นพิเศษ’ เช่นนี้จะทำให้นางเวียนหัวด้วยความคลื่นเหียน

เมื่ออี๋เหนียงทุกคนรู้ว่ามีโอกาสดื่มอวยพรให้เหล่าไท่จวินกับไป๋ซวี่-เซี่ยนก็ล้วนตื่นเต้นยินดี มิใช่เพื่อขอความรักความโปรดปรานจากนายท่านไป๋ แต่เพราะรู้ว่าแม่นมข้างกายหลี่เยว่ถีถูกส่งไปเป็นบ่าวใช้แรงงานท้ายจวน

และตัวนางอาจต้องการแม่นมหรือสาวใช้คนสนิทสักคน อี๋เหนียงคนใดประจบเอาใจนายหญิงได้ก็อาจได้เป็นสาวใช้อาวุโสในเรือนของนายหญิง ต่อไปย่อมมีที่ยืนในจวนสกุลไป๋!

ทุกคนแสดงสีหน้าอ่อนน้อม ถึงขนาดอ้างพระคัมภีร์และกล่าวคำมงคลเพื่อดื่มอวยพรและเอาใจหลี่เยว่ถี

หลี่เยว่ถีที่ถูกรายล้อมด้วยบรรดาอี๋เหนียงซึ่งพากันยกยอปอปั้นนางก็ถึงกับพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

เหยียนอี้กินอิ่มนานแล้ว จึงวางตะเกียบลงแล้วแหงนหน้ามองท้องฟ้า

หลี่เยว่ถีฉวยโอกาสที่ไป๋ซวี่เซี่ยนไม่ทันสังเกตเทสุราในจอกของเขาออก ขณะที่หลี่ตงเซวียนก็เข้ามายืนใกล้ๆ 'พี่เขย' อย่างสนิทสนม นางรินสุราให้เขาพลางแย้มยิ้ม ประเดี๋ยวก็ยุให้เขาดื่มกับอี๋เหนียงคนนี้สองสามจอก ประเดี๋ยวก็ท้าให้เขาชนจอกกับอนุคนงามรายนั้นรายนี้

กระทั่งเถาซื่อ...มารดาของไป๋เหยาเหยาเดินออกมาข้างหน้า บอกว่าจะดื่มสุราคารวะไป๋ซวี่เซี่ยน แต่ดูเหมือนคารวะหลี่เยว่ถีมากกว่า หวังเพียงว่านายหญิงผู้เลี้ยงดูเลือดเนื้อเชื้อไขของตนจะดูแลบุตรสาวของนางเป็นอย่างดี นางเหลือบตามองไป๋เหยาเหยาเป็นครั้งคราว

ไป๋เหยาเหยากลับนั่งไม่ติด เอาแต่จ้องมารดาของตน ไป๋ซวี่เซี่ยนจึงโบกมือ

"เหยาเหยา เจ้าไปนั่งที่โต๊ะเดียวกันกับเถาอี๋เหนียงของเจ้าและสนทนาเป็นเพื่อนนางเถิด"

ทางด้านโต๊ะเล็กจึงเหลือเหยียนอี้เพียงคนเดียว นางเองก็ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เช่นกัน เมื่อเห็นหลี่เยว่ถีกับหลี่ตงเซวียนเข้าขากันดี จึงบอกว่าตนกินมากเกินไปจนอืดอัดนั่งไม่สบายตัว ขอไปเดินเล่นสักพักแล้วจะกลับมา

นางเดินออกมาจากลานเรือนห่างจากเสียงพูดคุยจอแจ ก่อนเห็น

ซานกวงหย่วนนั่งยองๆ ชมดอกไม้ในสวนอย่างเงียบๆ เขานั่งนิ่งอยู่เช่นนั้น เสื้อผ้าและปลายผมไม่ขยับไหวแม้แต่น้อย แต่กลับดูพร้อมจะทะยานตัวออกไปอย่างคล่องแคล่ว

เหยียนอี้ก้าวเข้าไปข้างกายเขาเงียบๆ ซานกวงหย่วนจ้องมองดอกไม้อย่างเหม่อลอย เหมือนเด็กน้อยที่อยากรู้อยากเห็นไปเสียทุกสิ่ง เหยียนอี้ใช้ปลายเท้าเตะเขาเบาๆ ทีหนึ่ง “เป็นอะไรไป เมื่อก่อนไม่มีโอกาสได้ชมดอกไม้หรือ”

ซานกวงหย่วนพยักหน้า “ดอกไม้...ซับซ้อนมาก”

เมื่อเหยียนอี้ได้ยินคำพูดจริงจังของเขาก็นึกขบขัน “ตัวข้าซับซ้อนกว่าเป็นไหนๆ”

ซานกวงหย่วนยืนขึ้น ก่อนจะจ้องมองนางตามคาด ดวงตาคู่นั้นจับจ้องเหยียนอี้ราวกับนางเหยียบหางเขาอย่างไรอย่างนั้น

เหยียนอี้ทนสายตาที่มองมาประหนึ่งอีกฝ่ายกำลังสำรวจนางไม่ไหว จึงยกมือขึ้นบังสายตาของเขา ขณะเบี่ยงกายหลบก็กล่าว “จิ๊...ห้ามมองข้านะ เรื่องที่ข้าให้ทำจัดการเสร็จแล้วหรือยัง”

ซานกวงหย่วนละสายตากลับมาแล้วพยักหน้า

เหยียนอี้วางใจในสิ่งที่เขาลงมือ นางจึงไม่ถามให้มากความอีก เพียงเดินไปรอบๆ ระเบียงทางเดินเชื่อมเรือนอันเงียบสงัดทางฟากนี้พร้อมกับเขา

ภายในเรือนแขวนโคมไฟมากมาย สะท้อนเงาแมกไม้ทับซ้อนแกว่งไกวไปทั่วผนังและเสาเรือน เหยียนอี้เดินอยู่ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น สายลมโชยพัด โคมไฟหมุนแกว่ง กิ่งก้านใบไม้ส่ายไหว เงาของพรรณไม้สาดกระทบใบหน้านาง เหยียนอี้มิได้กังวลกับการใหญ่ที่จะเกิดขึ้นในคืนนี้ ตรงกันข้าม...นางยังพูดคุยเรื่องการตกแต่งลานเรือนกับซานกวงหย่วนได้

ระหว่างเดินนางก็เอ่ยขึ้น “ข้าไม่เคยชอบสวนเล็กๆ นี่เลย จวนสกุลไป๋มีกำแพงล้อมมากเกินไป ในจวนถูกซอยแบ่งเป็นชั้นๆ เฮอะ! เมื่อใดจะ

ปรับเปลี่ยนจวนสกุลไป๋ได้หนอ ข้าจะรื้อเรือนออกสักสองสามเรือน แล้วสร้างเรือนหลังใหญ่โอ่อ่าขึ้นมาแทน”

ซานกวงหย่วนนึกขึ้นได้ว่าหลังจากที่นางได้จวนสกุลไป๋คืนมาในชาตินี้แล้ว ก็เริ่มปรับเปลี่ยนซ่อมแซมจวนครั้งใหญ่ ใช้เวลาราวสองสามปีกว่า และการปรับปรุงก็แทบจะลบล้างร่องรอยการใช้ชีวิตของไป๋ซวี่เซี่ยนในอดีตไปจนหมด

เขาไม่คิดว่าเหยียนอี้จะเดินกลับไปยังเรือนพำนัก สาวใช้ในเรือนไม่ได้สวมชุดแดงห่มชุดเขียวตามเทศกาลฉงหยาง เพียงสวมชุดสีพื้นธรรมดา นางเดินไปที่ห้องทางทิศเหนือด้านหลังโดยไม่ให้เขาตามไป “เจ้ารอข้าสักเดี๋ยว”

ซานกวงหย่วนสามารถมองผ่านความมืดไปยังอีกด้านหนึ่งของระเบียง ประตูห้องด้านหลังเปิดอยู่ แสงเทียนสีเหลืองด้านในส่องสว่าง เห็นแผ่นป้ายเล็กอยู่ตรงกลาง อักษรต่างๆ บนแผ่นป้ายเลือนราง แต่มีเครื่องประดับสตรีกับจดหมายจำนวนหนึ่งวางอยู่หน้าแผ่นป้าย หลังจากเหยียนอี้เข้าไปข้างในก็จัดผลแตงและผลไม้บนโต๊ะเป็นลำดับแรก ใบหน้าของนางประดับด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน นางรับธูปหอมจากสาวใช้ ร่างเล็กโค้งคำนับแผ่นป้ายนั้นอย่างเอาจริงเอาจังแล้วปักธูปลงในกระถาง จากนั้นก็คุกเข่าลงบนเบาะ

ทันทีที่เด็กสาวคุกเข่าลง สาวใช้ก็ปิดประตูห้องด้านหลัง บานประตูจึงบดบังร่างที่หมอบต่ำลงของนาง

ซานกวงหย่วนรู้ว่านางกำลังทำอะไร จึงยืนเงียบๆ ตรงสุดทางเดินฝั่งนี้ กระทั่งเหยียนอี้เปิดประตูเดินออกมา ในมือยังกำธูปพร้อมประคองผลแตงและผลไม้เอาไว้ นางเห็นเขาจากอีกฝั่งของประตู จึงชะงักเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไปหา

เงาร่างของเหยียนอี้เลือนสลัวลงยามเดินผ่านประตูเหล่านั้น เห็นเพียงชายกระโปรงประดับลายปักดอกไม้และนกน้อยงามวิบวับขยับพลิ้ว

ทว่าใบหน้านั้นกลับดูไม่ชัดเจนนัก

ครั้นผ่านทางสั้นๆ อันมืดมิด เมื่อใบหน้าที่สงบของนางขยับเข้าไปใกล้แสงโคมไฟจึงผุดผ่องอีกครั้ง เหยียนอี้โบกมือให้เขาพลางกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ถ้าเจ้าต้องการ ข้าให้ยืมได้”

ซานกวงหย่วนไม่คิดว่านางจะนึกถึงเขา จึงพยักหน้า “ขอบคุณ”

เขาไม่มีป้ายวิญญาณคนสกุลซาน ว่ากันตามตรง ในใจของเขาก็มีเพียงภาพความทรงจำอันเลือนรางเท่านั้น จำได้เพียงคำกำชับของบิดากับเสียงกรีดร้องของมารดา ก่อนที่เพลิงจะเผาผลาญจวนทั้งหลัง พอบอกว่าเป็นการเซ่นไหว้ ในใจจึงยังสับสนและงงงวย ไม่รู้ว่าควรเซ่นไหว้ผู้ใดและควรทำอย่างไร...จึงเพียงหามุมหนึ่งที่อยู่ห่างออกมาแล้ววางผลแตงกับผลไม้อื่น ตามด้วยกระถางธูปไว้บนแท่นหิน

ซานกวงหย่วนไม่ได้คุกเข่าลง แต่หลังจากจุดธูปก็โค้งคำนับสามครั้งแล้วลุกขึ้นยืน ก่อนจะเห็นว่ามีผลผิงกั่ว[142] หลายลูกอยู่บนถาด เขาหยิบขึ้นมาลูกหนึ่งแล้วกัดไปหนึ่งคำ

เหยียนอี้ตกใจรีบคว้ามือของเขาไว้แล้วชิงกลับมา “นี่! กินของเซ่นหลังจากไหว้แล้วมิได้นะ”

ซานกวงหย่วนส่ายหน้า “ไม่เป็นไร พวกเขาคงอยาก...เห็นข้ากิน”

เหยียนอี้ชิงผลผิงกั่วกลับมาได้ก็วางลงบนถาด จากนั้นก็กอดไว้แน่นกลัวว่าจะถูกเขาคว้าไปแทะอย่างบ้าคลั่งอีกครั้ง “พวกเขา? พ่อแม่เจ้าน่ะหรือ”

ซานกวงหย่วนกล่าว “ไม่ใช่ ผู้ที่คุ้มกันข้า...ลงใต้” เขาหมายถึงทหารเหล่านั้น

ซานกวงหย่วนไม่รู้ชื่อจริงของพวกเขาและก็ไม่เคยเห็นหน้าพวกเขาในจวนสกุลซานมาก่อน รู้เพียงว่าคนเหล่านี้เรียกกันเองว่า ‘ผีเฒ่า’ ‘เจ้าจ่อ’ ไม่ก็ ‘แตงไข่’ จำพวกนั้น กระทั่งในตอนนี้เขาก็จำใบหน้าอีกฝ่ายไม่ค่อยได้

---

[142] แอปเปิล

แล้ว นึกออกเพียงแขนของพวกเขาแข็งแรงมั่นคงดั่งท้องเรือใหญ่ยามแบกตนไว้บนหลัง กับรูปร่างที่ผอมโซเหมือนท่อนไม้แห้งในป่าก่อนที่พวกเขาจะตาย

เวลานั้นเป็นช่วงข้าวยากหมากแพง พวกเขาพากันลงใต้ เมื่อผ่านป่าแห่งหนึ่งก็พบว่าเปลือกไม้ตามทางถูกลอกออกจนหมด ทุกคนหิวจนตาลายควานหาใบไม้ใบหญ้าในป่ามาเคี้ยวกินอย่างบ้าคลั่ง เจ้าจ๋อก็สมชื่อจริงๆ ยามลงมาจากยอดต้นผิงกั่วป่ายังเด็ดผลเล็กๆ ลูกหนึ่งลงมาด้วย

ทุกคนส่งต่อกัน ใช้แขนเสื้อสกปรกของตนเช็ดจนสะอาด หลังจากกลืนน้ำลายแล้วก็ยัดใส่ในมือซานกวงหย่วน เฝ้าดูเขากัดสักคำอย่างมีความหวัง

ซานกวงหย่วนกินไม่ลง รสชาติทั้งเปรี้ยวทั้งฝาด แต่เพราะไม่ได้กินของพวกนี้มานานแล้วจึงพยักหน้ารับ

ทหารทุกนายหัวเราะ ลูบศีรษะเขาแล้วกล่าว *“เมื่อเราไปถึงจินหลิงก็มิต้องกังวลแล้ว ข้าได้ยินมาว่าภูเขาแม่น้ำที่นั่นอุดมสมบูรณ์ ทำเงินได้มากมายด้วยการเป็นคนพายเรือ ต่อไปเราก็ซื้อผลผิงกั่วให้อาหย่วนได้ทุกวัน ทุกคนจะได้กินกันทุกวันคนละลูก!”*

แต่สุดท้ายก็ไม่มีผู้ใดได้กิน

ในชาติที่แล้ว กระทั่งซานกวงหย่วนไปถึงเรือนพ่อบ้านข่งและรักษากระเพาะจนหายดี ทว่าจนแล้วจนรอดก็ไม่ยอมและไม่กล้ากินผลผิงกั่วอีก

ครั้นได้ยินว่าเขาพูดว่าเป็นทหารที่คุ้มกันตนลงใต้ เหยียนอี้ก็พอจะเข้าใจได้ จึงปล่อยมือพร้อมกล่าว “เช่นนั้นควรจุดธูปให้พวกเขา เครื่องเซ่นก็วางไว้ที่นี่เถิด พรุ่งนี้เราค่อยมาเก็บ งานไหว้บรรพบุรุษกลายเป็นพิธีเซ่นไหว้ของเราสองคนเสียได้ เฮอะ แต่ถ้าต้องไหว้บรรพบุรุษจริงๆ ข้าอยากเซ่นไหว้เพียงท่านแม่ของข้าเท่านั้น” พูดจบนางก็เหลือบไปเห็นชิงจู่ที่แทบจะกระโจนพรวดเข้ามาในลาน และกำลังกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อค้นหานาง

เหยียนอี้เผยความยินดีบนใบหน้า รีบยกชายกระโปรงขึ้นและเข้าไป

ในห้อง โดยให้ซานกวงหย่วนคอยเฝ้าอยู่ตรงประตู

ทันทีที่เข้าไปในห้อง ชิงจู่ก็ยิ้มแล้วยกมือป้องปากกระซิบ “หลี่ตง-เซวียนประคองเขาไปพักผ่อนแล้วเจ้าค่ะ นายท่านเมามาก ยืนกรานจะพักในห้องหน่ายไนใหญ่ที่เรือนตะวันตกเจ้าค่ะ”

เหยียนอี้ยิ้ม “เรียกว่าเขาวิ่งชนปากกระบอกปืนเอง ไม่จำเป็นต้องไปแล้ว หลี่ตงเซวียนมิใช่หญิงโง่ นางรู้ดีว่าต้องทำอะไร หลี่เยว่ถีจะช่วยนางเอง ให้ซานกวงหย่วนไปเชิญท่านหมอมา”

กลางดึกในวันเทศกาลฉงหยาง ยามที่หลี่เยว่ถีเปิดประตู เงาจันทร์มัว

หมอนสีครามเข้มก็อาบย้อมไปทั่วห้อง นางได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวบางอย่างจึงเดินเข้าไป เห็นเพียงหลี่ตงเซวียนยืนอยู่หลังฉากบังลม กำลังเปลื้องเสื้อผ้าของตนออกอย่างคล่องแคล่ว เผยให้เห็นเรือนร่างอ่อนเยาว์ที่เปี่ยมด้วยพลังชีวิต นางรวบชายกระโปรงขึ้นมาแล้วฉีกกระชากจนขาด ก่อนหมุนตัวคลานกลับขึ้นไปบนเตียง ข้ามร่างของไป๋ซวี่เซี่ยน จากนั้นก็มุดกายเข้าไปยังด้านในบนฟูกนุ่ม

หลี่เยว่ถีเดินเข้าไปใกล้อีกนิด หลังจากได้ยินเสียงบางอย่างในห้องจึงเอ่ยถาม “เขาสัมผัสเจ้าหรือไม่”

นางเห็นใบหน้าหลี่ตงเซวียนที่อยู่ด้านในของม่านเตียงได้ไม่ชัดเจนนัก ได้ยินเพียงเสียงหัวเราะเบาๆ ของอีกฝ่าย

หลี่ตงเซวียนไม่คิดว่านายหญิงใหญ่ซึ่งแก่กว่าตนไม่กี่ปีรายนี้จะไม่เข้าใจเรื่องทางโลกเอาเสียเลย จึงเอ่ย “เมาเสียขนาดนี้ ส่วนนั้นไม่ตั้งแล้วเจ้าค่ะ แน่นอนว่าบุรุษมิได้คิดเช่นนั้น พวกเขาไม่เคยจัดการตนเองในยามเมามายหนัก จึงคิดไปเองว่าแม้เมามายก็ยังลงมือได้”

พูดจบหลี่ตงเซวียนก็เหยียดขาขึ้นแล้วหยิกต้นขาตนแรงๆ สองสามครั้ง ทิ้งรอยนิ้วมือสีม่วงช้ำไว้บางส่วน จากนั้นก็บีบถุงเลือดขนาดเท่าหัวแม่มือลงบนเตียง และให้หยดลงไปสองสามหยดบนขาด้านในของตน ก่อนส่ง

ถุงเลือดให้หลี่เยว่ถี

หลี่เยว่ถีรับมาแล้วโยนลงในเตาทันที ควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นมา ก่อนทุกอย่างจะไหม้เกรียมเป็นสีดำ

หลี่ตงเซวียนเริ่มถอดเสื้อผ้าของไป๋ซวี่เซี่ยนออก นายท่านไป๋บอกว่าตนเองเมา ในสุราที่อีกฝ่ายดื่มนั้นมียาปลุกกำหนัดปริมาณเข้มข้น ร่างของเขาก็ร้อนรุ่มเหลือแสน เมื่อมือของหลี่ตงเซวียนสัมผัสโดน เจ้าตัวก็ดึงรั้งคอเสื้อ เปลือกตาแทบเปิดไม่ขึ้น ทว่ามือกลับลูบไล้แขนนาง

หลี่เยว่ถีกระซิบอย่างกระวนกระวาย “ข้ากลัวว่าเขาจะ...”

ใบหน้าของหลี่ตงเซวียนนั้นคล้ายคลึงนางเพียงสองสามส่วน หญิงสาวยิ้มอย่างเมินเฉยผ่านม่านเตียง “หน่ายไนใหญ่กลัวว่าเขาจะแตะต้องข้าหรือเจ้าคะ ข้าเคยผ่านมือคนค้าทาสมาแล้ว ท่านคิดว่าข้าไม่เคยถูกล่วงเกินเลยหรือ เดิมข้าคิดว่าท่านซื้อตัวข้ามาเพื่อให้เขาขืนใจ...หน่ายไนใหญ่กลับให้ข้าแค่แสดงละคร ข้าไม่รู้ว่าควรจะพูดว่าเป็นท่านที่กลัวปัญหาหรือตัวท่านนั้นเป็นดั่งพระโพธิสัตว์เจ้าค่ะ”

หลี่เยว่ถีรู้สึกหดหู่จึงเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าว “ข้าแค่...คิดว่าไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดถูกทำร้ายด้วยเรื่องนี้”

หลี่ตงเซวียนกระตุกยิ้มตรงมุมปาก “คนเช่นข้าต่อให้ถูกทำร้ายก็มินับว่าถูกทำร้ายหรอกเจ้าค่ะ”

หลี่เยว่ถีเพียงนิ่งไปก่อนเอ่ย “ถูกทำร้าย...ก็คือถูกทำร้าย”

ฝ่ามือของหลี่ตงเซวียนที่จับคอเสื้อของไป๋ซวี่เซี่ยนค่อยๆ บีบแน่นขึ้น เพราะคำพูดเหล่านี้ ครั้นนางกำลังจะพูด ใบหน้าของไป๋ซวี่เซี่ยนที่เต็มไปด้วยกลิ่นสุราก็ซุกไซ้เข้าที่ซอกคอของหญิงสาว สองมือยังลูบไล้อย่างตะกละตะกลามป่าเถื่อน

หลี่ตงเซวียนพลิกมือแล้วกอดไป๋ซวี่เซี่ยนเอาไว้แน่น ก่อนส่งยิ้มให้หลี่เยว่ถี “ญาติผู้พี่ ท่านควรร้องได้แล้วเจ้าค่ะ”

หลี่เยว่ถีตะลึงงันกับภาพตรงหน้า ยามนี้ไป๋ซวี่เซี่ยนทั้งขบทั้งกัดเรือน

ร่างของหลี่ตงเซวียน ทว่านางกลับยิ้มอย่างเฉยชาขณะสวมกอดบุรุษน่าขยะแขยงคนนั้น ซ้ำยังกล่าวอีกครั้ง

“หากยังไม่เริ่มจะสายเกินไปนะเจ้าคะ”

ครู่ต่อมาสาวใช้ที่เรือนตะวันตกต่างตกใจเพราะเสียงกรีดร้อง ทั้งยังเห็นหลี่เยว่ถีถอยหลังกรูดออกมาจากห้องด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ พลางยกมือปิดปากร่ำไห้ด้วยความหวาดกลัวระคนสะอิดสะเอียน นางเอนกายพิงเสา ก่อนร่างกายจะอ่อนระทวย

เหล่าสาวใช้คิดว่ามีหนูอยู่ในเรือนจึงรีบวิ่งเข้าไปทีละคน จึงได้เห็นภาพฉากนั้นกับตา

ไป๋ซวี่เซี่ยนขยับกายบนร่างของหลี่ตงเซวียน ดูเหมือนจะพึมพำเรียกชื่อนาง ขณะที่หลี่ตงเซวียนกรีดร้องเบาๆ พร้อมสะอื้นไห้ เกือบจะหยุดดิ้นรนขัดขืนด้วยความจำนน ใบหน้าเต็มไปด้วยความสิ้นหวังและแตกสลาย...

เหยียนอี้นั่งอยู่อีกครู่หนึ่ง

เป็นไปตามคาด มีสาวใช้มารายงานว่าเกิดเหตุอลหม่านโกลาหลขึ้นทางจวนฝั่งตะวันตก

สี่สิบสอง
เป็นหมัน

เนื่องจากดื่มสุราจนเมามาย ซ้ำยังได้รับยาปลุกกำหนัดเกินขนาด ร่างกายของไป๋ซวี่เซี่ยนจึงชักกระตุกทั้งที่ยังอยู่ในอาการสะลึมสะลือ ปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น

บ่าวรับใช้พากันฉุดลากเขาลงมาจากเตียงมือเป็นระวิง ก่อนจะพาไปยังตั่งอีกด้านของห้อง แม้จะรินชาให้ แต่กลับไม่อาจกรอกเข้าปากได้ ทำได้เพียงตบหน้าอีกฝ่ายแล้วเอ่ยอย่างร้อนรน

“นายท่านเมามาก อากาศก็หนาวเย็นยิ่งนัก หากร่วมเตียงด้วยสภาพเมามายเช่นนี้ เกรงว่าจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นขอรับ ดูใบหน้าแดงก่ำนี้เถิด เกรงว่าจะมิใช่แค่อาการเมา หรือจะเป็นอัมพาตเฉียบพลัน?! รีบเชิญท่านหมอมาดีหรือไม่ขอรับ!”

บรรดาบ่าวรับใช้หารือกันอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่ได้ข้อสรุป จึงหันกลับมาขอคำปรึกษาจากหลี่เยว่ถี

ทว่าทางฝั่งสตรีก็วุ่นวายไม่แพ้กัน สาวใช้สองสามคนรีบหาเสื้อผ้าให้หลี่ตงเซวียน ทว่าพอหญิงสาวเห็นผู้ใดก็เอาแต่กรีดร้องลั่นและพยายาม

ซ่อนตัว ทั้งเตะทั้งทุบตี ทั้งดึงทึ้งเส้นผม จนใครก็ไม่กล้าเข้าใกล้

หลี่เยว่ถีใช้มือยันกำแพงขณะกำลังอาเจียนด้วยอาการคลื่นเหียนอยู่ข้างนอก กว่าครูใหญ่ถึงทรุดกายลงบนม้านั่งตรงทางเดินโดยมีสาวใช้คอยพยุง ดวงตาของนางเลื่อนลอย น้ำตาไหลนองหน้าราวกับสายน้ำก็มิปาน

บ่าวรับใช้พากันกระวนกระวาย ก้าวเข้ามารายงานและเอ่ยเรียกนางหลายครั้ง ก่อนที่เจ้าตัวจะได้สติแล้วเอ่ยเสียงสั่นออกมา

“ไป...ไปเถิด! เชิญท่านหมอมา เกรงว่าจะเป็นเพราะนายท่านอายุก็ไม่น้อยแล้ว มิควรให้ดื่มสุราฤทธิ์เย็นมากเกินไป ซ้ำ...ซ้ำยังก่อปัญหาเช่นนี้ขึ้นมา...”

หนึ่งในสาวใช้กลุ่มนั้นกล่าว “ให้บ่าวไปตามคนจากเรือนนายท่านมาช่วยดูแลดีหรือไม่เจ้าคะ”

หลี่เยว่ถีกลับถลึงตาใส่นางแล้วเอ่ยอย่างเดือดดาล “เจ้าอยากให้ทุกคนรู้เรื่องนี้หรือ! ไยไม่ไปแจ้งเหล่าไท่จวินเลยเล่า!”

สาวใช้พลันตบปากตน “มิกล้า...บ่าวมิกล้าเจ้าค่ะ”

ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดท่านหมอก็มาถึงจวน แม้จะเป็นท่านหมอที่เชิญมายังจวนสกุลไป๋อยู่บ่อยครั้ง ทว่าสภาพภายในห้องกระจัดกระจายไม่น่ามองเสียขนาดนั้น จะเชิญเขาเข้าไปในห้องก็คงไม่ดี จึงทำได้เพียงคลุมเสื้อลงบนร่างของไป๋ซวี่เซี่ยนที่มีสภาพอ่อนเปลี้ยแล้วส่งไปยังห้องข้าง

ยามนี้นายท่านไป๋ซึ่งมีอาการไม่สู้ดีถูกส่งตัวมาอีกห้อง ใบหน้าของเขาขึ้นผื่นแดงเป็นปื้น มือกุมหน้าอก ขณะอีกมือดึงทึ้งเส้นผมของตนอย่างขาดสติ ราวกับว่ามีอาการปวดศีรษะและเจ็บหัวใจในคราเดียว

ท่านหมอถูกบ่าวรับใช้หลายคนรุมล้อม พาเขาเข้าไปด้านในห้อง

ครั้นเห็นสภาพของไป๋ซวี่เซี่ยน ท่านหมอก็สะดุ้งโหยง เมื่อลองจับชีพจร สีหน้าของเขาก็พลันเคร่งขรึม กล่าวออกมาอย่างเป็นกังวล “วันนี้นายท่านไป๋ทำอันใดมา! เขาดื่มสุราฤทธิ์เย็นมากเกินไป อีกทั้งเลือดลมตีขึ้นหน้า แล้วยัง...เสียธาตุหยางอย่างรุนแรง พลังไตพร่องหาย! เรื่องใน

ห้องหอใช่ว่าจะช่วยยืดอายุได้เสมอ บางคราก็อาจคร่าชีวิตได้ นี่มิใช่แค่ร่างกายอ่อนเพลียแล้ว แต่เป็นอาการอัมพฤกษ์ต่างหาก!"

พูดง่ายๆ คือนายท่านไป๋ใกล้สิ้นชื่อแล้ว!

บ่าวรับใช้พากันตื่นตระหนก สาวใช้อาวุโสในเรือนไป๋ซวี่เซี่ยนที่อยู่อีกฟากหนึ่งได้ยินข่าวแล้วเช่นกัน นางวิ่งหน้าตั้งเข้ามา ก่อนผลักคนอื่นๆ แล้วพรวดพราดเข้าไปในห้องพร้อมกับตะโกน

"เกิดอะไรขึ้นกับนายท่านเจ้าคะ! หน่ายไนใหญ่ นายท่านบอกว่าจะค้างที่เรือนท่านมิใช่หรือ เหตุใด...เหตุใดถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นเจ้าคะ!"

สาวใช้อาวุโสนางนั้นมีชื่อว่าช่วนเสวี่ย มักคอยปรนนิบัติไป๋ซวี่เซี่ยนอ่านตำราและฝึกคัดลายมือที่ห้องหนังสือ เห็นได้ชัดว่านางเคยชินกับการได้รับความโปรดปรานจากนายท่านไป๋ จึงกล้าขึ้นเสียงใส่หลี่เยว่ถี ดวงตาของนางแดงก่ำด้วยความร้อนรน ราวกับจะป้ายความผิดให้อีกฝ่าย

สาวใช้ข้างกายชะโงกเข้ามากระซิบกับช่วนเสวี่ย ฝ่ายนั้นจึงรู้ว่านายท่านไป๋เมามายและขืนใจญาติผู้น้องของหน่ายไนใหญ่ จึงชะงักไปทันใดพูดอะไรไม่ออกเช่นกัน

แม้นางจะประหลาดใจ แต่ก็ไม่ระแคะระคายอะไรมาก เนื่องจากช่วนเสวี่ยรู้ว่าตนเข้าหาไป๋ซวี่เซี่ยนได้อย่างไร คนนอกคิดว่าอีกฝ่ายเป็นบัณฑิตผู้เปี่ยมคุณธรรม นางกลับรู้ดีว่าการที่เขาขืนใจหลี่ตงเซวียนนั้น... ดูเป็นเรื่องที่เขาน่าจะทำได้

ท่านหมอรายนี้ดูแลรักษาคนสกุลใหญ่หลายสกุลในพื้นที่แถบนี้ เขาเอ่ยออกมาด้วยความร้อนใจ "เกรงว่าข้าคงต้องฝังเข็มเพื่อปลุกนายท่านจากนั้นถึงค่อยใช้ยา พวกเจ้าไปจัดเตรียมยาเหล่านี้ให้ข้า ต้มตามเทียบยาที่ข้าเขียนให้ มา...เจ้ามาจับตัวเขาไว้!"

ครั้นช่วนเสวี่ยสาวใช้อาวุโสถูกท่านหมอชี้สั่ง นางก็อึ้งตะลึงไปทันใด

ขณะที่ท่านหมอกล่าว ไป๋ซวี่เซี่ยนก็ดิ้นพราดคล้ายเจ็บแน่นหน้าอก เหลือแสน ผื่นยังลามจากคอมายังใบหน้าของเขา

ท่านหมอขึ้นเสียงตะคอก “เร็วเข้า! หน่ายไนใหญ่กดขาเขาไว้ด้วย ก่อนอื่นต้องฝังที่จุดฉางเฉียงกับเหรินจง[143] สองจุด หากช่วยเขามิได้ก็ค่อยคิดหาวิธีอื่น!”

ช่วนเสวี่ยทำได้เพียงขึ้นไปบนเตียงแล้วกอดร่างไป๋ซวี่เซี่ยนที่มีกลิ่นเหล้าคลุ้ง ส่วนหลี่เยว่ถีแรงน้อยจนมิอาจกดขาของเขาได้ ครั้นเห็นนางจิตใจเลื่อนลอยมึนงง บ่าวรับใช้หลายคนจึงรีบรับช่วงต่อ ก่อนที่ผู้เป็นนายหญิงจะถูกสาวใช้ข้างกายประคองออกไป

ภายในห้องเต็มไปด้วยเสียงวุ่นวาย ก่อนจะก็มีคนตะโกนด้วยความตระหนก “ไม่ได้การ! ไม่ได้การแล้ว...นายท่านไม่ตอบสนอง!”

หลี่เยว่ถีนั่งอยู่บนระเบียงด้วยใบหน้าเหม่อลอย ช่วนเสวี่ยที่อยู่ข้างในพลันร่ำไห้ “นายท่าน! ท่านจะจากไปมิได้นะเจ้าคะ! ถ้าท่านจากไปแล้ว เราจะทำอย่างไร บ่าวจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร!”

คำพูดเหล่านี้มิใช่เกิดจากความรักลึกซึ้งแต่ประการใด แต่เป็นเพราะสกุลไป๋จะขาดไป๋ซวี่เซี่ยนไปมิได้จริงๆ บุตรสาวคนโตในภรรยาเอกยังเด็กเกินกว่าจะปกครองเรือน หากนายท่านไป๋สิ้นลม ทรัพย์สินเกือบครึ่งจะถูกทางการยึดตามกฎหมาย แต่ในความเป็นจริง ยามนี้ใต้หล้ากำลังโกลาหลวุ่นวาย ทางการใจคด ชอบรังแกสกุลที่ไร้ผู้ปกครอง เมื่อไป๋ซวี่เซี่ยนจบชีวิตลง เส้นสายของสกุลไป๋ย่อมมาถึงทางตัน เป็นไปได้ว่าทรัพย์สมบัติทั้งหมดของสกุลไป๋อาจถูกยึด

หลี่เยว่ถีเพิ่งแต่งงานมาได้ครึ่งปีกว่า ทางการอาจปล่อยนางกลับสกุลเดิม จวนสกุลไป๋จะพินาศลงโดยสมบูรณ์ บ่าวรับใช้ทั้งหมดที่ยังไม่หมดสัญญาซื้อขายทาสอาจถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารหรือส่งตัวเข้าหอคณิกา

---

[143] จุดฉางเฉียง (长强穴) อยู่บริเวณฝีเย็บ เป็นจุดฝังเข็มที่ช่วยเพิ่มการไหลเวียนของชี่ ส่วนจุดเหรินจง (人中穴) อยู่บริเวณร่องกลางริมฝีปาก ทั้งสองเป็นจุดฝังเข็มเพื่อปรับสมดุลและเพิ่มการไหลเวียนของชี่

หากที่ดินกับจวนสกุลไป๋ถูกยึดไปทั้งหมด สกุลไป๋จะสิ้นเนื้อประดาตัวและไม่มีผู้ใดเลี้ยงดูคุณหนูรองกับคุณหนูสาม ยังไม่รู้เลยว่าพวกนางจะต้องซัดเซพเนจรไปที่ใด!

เมื่อเห็นใบหน้าของไป๋ซวี่เซียนเปลี่ยนเป็นสีแดงเถือก ทั้งยังไม่ได้สติ ช่วนเสวี่ยก็ได้แต่ร้องไห้ฟูมฟาย

ท่านหมอเอ่ยอย่างฉุนเฉียว “หยุดร้องได้แล้ว! ไปนำไฟมา ยังมีอีกวิธีหนึ่งคือรมยาที่จุดชวีกู่[144] แต่เกรงว่าอวัยวะเพศจะใช้การไม่ได้อีกตลอดกาล ในอนาคตหากดื่มสุรา ต้องลมเย็น หรือออกแรงสักหน่อย ก็จะปวดเอวหรือปวดท้อง คันตามเนื้อตัว! แต่ก็ยังยื้อชีวิตเอาไว้ได้!”

บรรดาบ่าวรับใช้ล้วนพูดไม่ออก ขณะที่ช่วนเสวี่ยกล่าวไปพลางสะอื้นไห้ไปพลาง “จะยังมีอันใดสำคัญกว่าชีวิตนายท่านอีกเจ้าคะ ตราบใดที่เขายังอยู่ ข้ายินดีทำทุกอย่าง! ท่านหมอรีบรมยาเถิด หากช่วยชีวิตนายท่านไป๋มิได้ พวกเราก็จะตายกันหมด!”

บ่าวรับใช้ทุกคนต่างตกใจจนพากันทรุดหมอบลงข้างเตียง พวกเขาตะโกนทั้งน้ำตา “ท่านหมอรีบช่วยชีวิตนายท่านด้วยเถิด!”

ผู้เป็นหมอเหงื่อออกท่วมศีรษะ ก่อนจะโบกแขนเสื้อ “พวกเจ้าเอาแต่พูดจะมีประโยชน์อันใด! รีบไปถามว่าหน่ายไนใหญ่จะตัดสินใจอย่างไรเถิด!”

คนกลุ่มหนึ่งรีบวิ่งออกมาหาหลี่เยว่ถีอีกครั้ง ยามนี้นางนั่งน้ำตารินอยู่ที่ระเบียงเงียบๆ

ช่วนเสวี่ยมีสถานะสูงสุดในบรรดาบ่าวรับใช้ นางคุกเข่าลงเบื้องหน้าหลี่เยว่ถี “หน่ายไนใหญ่ ท่านได้ยินหรือไม่เจ้าคะ เกรงว่านายท่านจะผ่านเคราะห์นี้ไปมิได้ ขอเพียงท่านสั่งคำเดียวก็จะให้ท่านหมอรมยาเดี๋ยวนี้เลยเจ้าค่ะ!”

---

[144] บริเวณกลางท้องน้อย ชิดขอบบนกระดูกหัวหน่าว

กว่าครูใหญ่หลี่เยว่ถีถึงได้สติกลับมา หลังจากฟังคำอธิบายอันรีบร้อนของช่วนเสวี่ยก็เข้าใจในที่สุด จึงเอ่ยด้วยความสับสน “ถ้าจยาผิงตื่นขึ้นมา และพบว่าเขาไม่อาจปลุกความเป็นบุรุษได้อีกต่อไป...กลัวว่าคงมิพ้นตำหนิข้า”

ช่วนเสวี่ยจับมือหลี่เยว่ถีทั้งน้ำตา “จะเป็นไปได้อย่างไรเจ้าคะ บ่าวอย่างพวกเราต่างก็เห็นเหตุการณ์ หน่ายไนใหญ่คือผู้ช่วยชีวิตนายท่านนะเจ้าคะ! หากมิใช่ท่านพบทันเวลา เกรงว่านายท่านคงต้องจบชีวิตลงในเรือน!”

หลี่เยว่ถียังคงตระหนก “ไยไม่ไปหาเหล่าไท่จวิน...”

ช่วนเสวี่ยสะอื้นขณะกล่าว “หากให้บ่าวไปถามตอนนี้ กว่าจะได้คำตอบของเหล่าไท่จวิน เกรงว่าจะไม่ทันกาล!”

ทางฝั่งท่านหมอก็เริ่มโวยวายขึ้นอีกครั้ง เขากำลังเก็บกล่องยา สวมเสื้อคลุมเตรียมจะจากไป กลับถูกบ่าวรับใช้กลุ่มหนึ่งกอดขาเอาไว้ เจ้าตัวจึงตะโกนออกมา “ช่างเถิด ไม่ต้องมาตามข้าแล้ว ข้าเข้าจวนมาก็ด้วยคิดว่าเป็นไข้หวัดเล็กน้อย พวกเจ้าเอาแต่อ้ำอึ้ง ข้าก็ช่วยไม่ได้! เขามีอาการอัมพาตชัดๆ...หากพวกเจ้าอยากจะยื้อ ข้าเองก็มิอยากให้คนไข้ตายด้วยน้ำมือตน! ข้าจะไปแล้ว พวกเจ้าก็เชิญท่านหมอรายอื่นเถิด!”

ช่วนเสวี่ยยิ่งร่ำไห้ฟูมฟาย ในที่สุดหลี่เยว่ถีก็ยืนขึ้นกัดฟันกล่าว “ท่านหมออย่าเพิ่งไป การช่วยคนเร่งด่วนกว่า! ทำตามวิธีที่ท่านพูดเถิด! หากคนไม่อยู่ พูดอันใดไปก็ป่วยการ!”

ในที่สุดท่านหมอก็ถูกผลักเข้าไปในห้องเพื่อช่วยชีวิตคนไข้

จุดชวีกู่มิใช่จุดที่ทุกคนจะมองเห็นได้ ไป๋ซวี่เซี่ยนไม่ได้สวมกางเกงตั้งแต่แรก มาบัดนี้ก็ยิ่งถูกลอกคราบจนเปลือยเปล่า

บ่าวรับใช้มิได้สำรวจพื้นที่ใต้ร่มผ้าของร่างนายท่านไป๋อย่างละเอียด แต่ละคนเพียงกอดขาและเท้าของเขาขณะร่ำไห้ด้วยความร้อนรน

จากนั้นชั่วขณะหนึ่งก็ได้ยินเสียงลมหายใจแห้งๆ เหมือนที่สูบลมและเสียงไอโขลกๆ ดังขึ้นจากด้านในห้อง ส่วนท่านหมอก็ร้องตะโกน

“ฟื้นแล้วๆ ได้ยามาแล้วหรือไม่!”

ช่วนเสวี่ยที่อยู่ในห้องทรุดนั่งบนเตียง แล้วกอดแขนไป๋ซวี่เซี่ยนที่เต็มไปด้วยร่องรอยของการรมยา ขณะเดียวกันก็ร้องห่มร้องไห้เสียงดัง

ยาถ้วยหนึ่งส่งต่อกันมาหลายมือจึงหกจนเหลือเพียงครึ่งถ้วย สุดท้ายก็สามารถส่งเข้าปากไป๋ซวี่เซี่ยนซึ่งเปลือกตาปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยผื่นแดงเม็ดเล็กๆ มือเท้าทั้งสองข้างขยับไม่ได้ จึงต้องบีบปากเพื่อป้อนยา

ท่านหมอฝังเข็มอีกครั้ง ไป๋ซวี่เซี่ยนตัวสั่นอย่างแรงและส่งเสียงครางครู่หนึ่ง ต่อมาร่างกายก็อ่อนแรงลงอีกครั้ง

กระทั่งท่านหมอฝังเข็มสุดท้าย เขาก็ปาดเหงื่อบนใบหน้า ถอยหลังไปสองสามก้าวแล้วนั่งลงบนเก้าอี้วางเท้าด้านข้าง “รักษาชีวิตเอาไว้ได้แล้ว เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลังเถิด!”

บ่าวรับใช้หลายคนที่อยู่ในห้องถอนหายใจเฮือก คนที่อยากแสดงความจงรักภักดีให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ก็ถึงกับทรุดลงบนพื้นร้องไห้เสียงดัง โขกศีรษะให้ท่านหมอราวกับบิดาของตนฟื้นคืนชีพก็มิปาน

ไป๋ซวี่เซี่ยนคล้ายกึ่งหลับกึ่งตื่น ได้แต่นอนเป็นอัมพาตเหงื่อท่วมร่างอยู่บนเตียง ริมฝีปากขยับทำท่าจะพูด ก่อนหน้าบ่าวรับใช้นั้นทั้งเช็ดเหงื่อทั้งป้อนยา ทางฝั่งนี้เพิ่งจะสงบลงได้เพียงไม่นานก็พลันได้ยินเสียงกรีดร้องจากทางห้องหลัก!

หลี่เยว่ถีหันไปมองก็เห็นหลี่ตงเซวียนวิ่งออกมาจากห้องในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ย หมายจะเอาศีรษะกระแทกเสาระเบียง สาวใช้สองคนปรี่ออกมาจากห้องรีบเข้าไปกอดนางเอาไว้ หน้าผากหญิงสาวยังคงมีคราบเลือด สองขาเปลือยเปล่าพยายามเตะออกไปรอบๆ นางร่ำไห้พลางดิ้นเร่า

“ให้ข้าตายเถิด! ให้ข้าตายไปเสีย!”

หลี่เยว่ถีลุกพรวดขึ้นพร้อมสั่ง “กอดนางเอาไว้ พาไปที่ห้องด้านหลังเสีย!”

ไป๋ซวี่เซี่ยนดูเหมือนได้สติขึ้นมาหลายส่วนเพราะเสียงกรีดร้องเอะอะโวยวายจากด้านนอก เขายังคงวิงเวียนศีรษะ จึงนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวด้วยเสียงแหบแห้ง “กะ...เกิดอันใด”

“หลี่ตงเซวียนจะฆ่าตัวตาย! สตรีสกุลหลี่ที่ยังมิได้ออกเรือน ไยถึง...เหตุใดอยู่ดีๆ ถึง...ถูกนายท่านย่ำยีเช่นนี้!”

สมองของไป๋ซวี่เซี่ยนประมวลผลไม่ทัน เขาพยายามลุกขึ้นนั่ง บ่าวรับใช้รีบเข้ามาพยุง “ไม่ได้นะขอรับ นายท่าน ไม่ได้ขอรับ!”

ขณะที่บ่าวชายกำลังพูด จู่ๆ ร่างหนึ่งที่สวมเสื้อผ้ารุ่งริ่งจนแทบปกปิดเรือนกายไม่มิดก็พุ่งเข้ามาในห้องซึ่งไป๋ซวี่เซี่ยนพักอยู่ อีกฝ่ายถือปิ่นปักผมไว้ในมือ น้ำตานองหน้า หน้าผากยังมีคราบเลือดขนาดใหญ่ รวมถึงเลือดสดๆ ที่ไหลรินเป็นทาง นางกรีดร้องออกมา

“หากข้าตาย ข้าก็จะลากเจ้าลงหลุมไปด้วยกัน! ไป๋ซวี่เซี่ยน เสียแรงที่ข้าเรียกเจ้าว่าพี่เขย!”

“อ๊าก!...จับนางไว้!”

“ดึงปิ่นของนางออก ดึงออกมา!”

“พาออกไปเร็ว! ในห้องมีคนมากเกินไปแล้ว นางต้องทำร้ายตนเองเป็นแน่!”

บ่าวรับใช้กลุ่มหนึ่งรีบแบกร่างของหลี่ตงเซวียนออกไป ภายในห้องเงียบงันลงชั่วขณะ ไป๋ซวี่เซี่ยนนั่งอยู่บนเตียงอย่างเหม่อลอย ภาพดวงหน้าที่อาบไปด้วยน้ำตา รวมทั้งเรือนกายที่เขาขบกัดแวบเข้ามาในหัว

เขา...เป็นเขาที่...!

แม้ว่าตนจะเคยมีความคิดเช่นนั้นจริง แต่ไฉนหลังจากดื่มสุราถึงได้...ทั้งยังเกิดขึ้นในเรือนของหลี่เยว่ถีอีก!

เรื่องอื้อฉาวใหญ่โตเยี่ยงนี้เกรงว่าคงเอิกเกริกจนทุกคนรู้กันหมดแล้ว! ไป๋ซวี่เซี่ยนรู้สึกราวกับถูกสายฟ้าฟาดใส่สมอง แทบจะสิ้นสติเสียเดี๋ยวนั้น

เขาเหลือบตาขึ้นก็เห็นว่าในห้องโล่งขึ้นเล็กน้อย หลี่เยว่ถีที่ยืนพิงกรอบประตูกำลังมองมาทางตน ดวงตาเต็มไปด้วยความโกรธเคือง สิ้นหวัง และขยะแขยงจนแทบจะอาเจียน นางขยับปาก ใบหน้าอันงดงามสงบนิ่งและเชื่อฟังนั้นเผยรอยยิ้มดูแคลนถากถางที่ชวนให้ใจเต้นไม่เป็นส่ำ ก่อนกล่าวเสียงแผ่ว

“ข้าไม่ควรคาดหวังในตัวท่าน ท่านสมควรตายจริงๆ ไป๋ซวี่เซี่ยน”

เลือดเย็นเฉียบไหลย้อนขึ้นมาถึงท้ายทอยของไป๋ซวี่เซี่ยน! ความกระวนกระวายครอบงำหัวใจ เขากำลังจะอธิบาย แต่แล้วภาพเบื้องหน้ากลับดับวูบ เขาหมดสติไปอีกครั้ง

หลี่เยว่ถีมองเขาล้มลงไป ก่อนเบนสายตาหนีอย่างเฉยชา จากนั้นก็เดินออกไปข้างนอก ยามนี้หลี่ตงเซวียนถูกพาตัวไปที่เรือนด้านหลังแล้ว เมื่อหลี่เยว่ถีมาถึงลานเรือนก็เห็นว่าไป๋เหยาเหยามาที่นี่ด้วยเช่นกัน

อย่างไรเสียเด็กคนนี้ก็อยู่ที่เรือนที่ไม่ไกลกันนัก เป็นธรรมดาที่จะพลอยตื่นตระหนกไปด้วย นางสวมเสื้อคลุมกันลมขนแกะ กำลังยืนอยู่ในลานเรือนด้วยความตกใจ เมื่อเห็นหลี่เยว่ถีจึงปรี่เข้ามาถามอย่างเป็นกังวล

“หน่ายไนใหญ่ เกิดอันใดขึ้นหรือเจ้าคะ”

หลี่เยว่ถีมองดวงหน้าอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของนางแล้วก็ระลึกได้ว่ามีเพียงไป๋เหยาเหยาที่ยกย่องศรัทธาในตัวไป๋ซวี่เซี่ยนมากที่สุดในจวนหลังนี้ ว่ากันว่าภาพจำบิดาของบุตรสาวมิควรถูกทำลาย ทว่าก็จินตนาการได้โดยง่ายว่าเถาซื่อ...มารดาของไป๋เหยาเหยาผู้อยู่ที่เรือนพักตากอากาศยามนั้นก็คงจะถูกไป๋ซวี่เซี่ยนย่ำยีตามอำเภอใจเช่นกัน บางทีนางน่าจะรู้อยู่แล้วว่าบิดาของตนเป็นคนเช่นไร

นางหลุบตามองไป๋เหยาเหยาพลางเอ่ย “เจ้าเคยเล่นกับท่านน้าตงเซวียนมาก่อนกระมัง ชอบนางหรือไม่”

ยามปกติหลี่ตงเซวียนจะแสร้งมีอุปนิสัยร่าเริงและไร้เดียงสา นางพักอยู่ใกล้เรือนของหลี่เยว่ถี ดังนั้นจึงได้พบหน้าไป๋เหยาเหยาบ่อยครั้ง

คุณหนูสามเองก็ไม่ค่อยจะมีสหายในจวนเท่าไรนัก จึงผงกศีรษะแรงๆ แลดูกระวนกระวายอยู่เล็กน้อย “เจ้าค่ะ! เกิดอันใดขึ้นกับท่านน้าตงเซวียนหรือเจ้าคะ”

หลี่เยว่ถีกระตุกมุมปาก ลูบหน้าผากไป๋เหยาเหยาพลางกล่าวเสียงแผ่ว “ท่านพ่อเจ้าบีบบังคับนางและทำลายทุกสิ่งทุกอย่างของนางน่ะสิ”

เสียงกรีดร้องของหลี่ตงเซวียนดังออกมาจากส่วนลึกในเรือนอีกครั้ง ไป๋เหยาเหยาเบิกตากว้างด้วยความตกใจกลัว

หลี่เยว่ถีไม่ได้อธิบายอะไรมากนัก นางสาวเท้ายาวๆ แล้วเดินไปที่ห้องด้านหลัง

เหยียนอี้ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งดูจะไม่ค่อยกังวลสักเท่าไร นางเอนกายนอนอ่านบทละครอยู่บนเตียง อันที่จริงอากาศมิได้หนาวเย็นเพียงนั้น ชิงจู๋กลับยืนกรานที่จะนำเตาอุ่นห่อผ้าขนสัตว์เข้ามาวางในผ้าห่มหนา เหยียนอี้จึงนั่งขดตัวกอดเตาราวกับแมวเกียจคร้านตัวหนึ่ง ทั้งยังหาวหวอดอยู่ตลอดเวลา

ไม่นานนักชิงจู๋ก็วิ่งกลับมา นางเคาะประตูสองครั้งแล้วรีบเข้าไปรายงาน “เป็นไปตามที่คาดหมายเจ้าค่ะ”

เหยียนอี้คว่ำบทละครลงที่ท้อง “หลี่ตงเซวียนเล่า นางแสดงเป็นอย่างไร”

ชิงจู๋ครุ่นคิดแล้วกล่าว “ไม่เหมือนที่เราตกลงกันไว้ นางโขกศีรษะกระแทกเสาราวกับอยากตายไปเสีย ถึงกับวิ่งเข้าไปหมายจะตายตกไปพร้อมไป๋ซวี่เซี่ยน แต่ไม่สำเร็จเจ้าค่ะ เพียงแต่บ่าวคิดว่านางแสดง...” ...เกินจริงไปสักนิด

เหยียนอี้กลอกตาไปมา แต่แล้วก็กระจ่างแจ้งอย่างรวดเร็ว หยิบบทละครมาพลิกอ่านต่อแล้วกล่าว “นางได้สติแล้วน่ะสิ ตามความตั้งใจเดิมหมายจะให้นางมาเป็นนางบำเรอของไป๋ซวี่เซี่ยน เมื่อเขาพึงพอใจก็จะไม่ไปเข้าชี้หน่ายไนใหญ่อีก แต่ไม่รู้ว่านางรู้สึกขยะแขยงนายท่านไป๋ขึ้นมาแล้ว

หรือไม่ หรือว่าคิดจะไปจากที่นี่แล้ว ยามนี้ถึงอยากทำให้ผู้อื่นคิดว่าตนเกลียดเขา ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าคิดจะลากพวกเขาเข้าห้องเดียวกันอีก”

ชิงจู่ลูบคางพลางคุกเข่าลงข้างเตียง “หลี่ตงเซวียนค่อนข้าง...ก็ไม่รู้ว่าจะกล่าวว่านางหัวไวหรือมีสติดีนะเจ้าคะ”

แน่นอนว่าเหยียนอี้ย่อมมองออก หลี่ตงเซวียนโหดเหี้ยมกับตัวเอง นางวางแผนจะใช้ตัวเองเป็นหมากต่อรอง บางทีนางอาจเคยพบความลำบากยากเข็ญเกินกว่าที่เหยียนอี้จินตนาการ ถึงได้ลงมือกับร่างกายของตนราวกับชิ้นเนื้อเน่าก็มิปาน

เหยียนอี้เอ่ย “ในโลกนี้มีสตรีที่ต้องการพึ่งพิงบุรุษเพื่อปีนป่ายให้สูงขึ้น ความแตกต่างก็คือ สตรีบางรายมองว่าบุรุษเป็นต้นไม้ใหญ่และคิดว่าตนเองเป็นเถาวัลย์ เมื่อเข้าใกล้ก็จะละทิ้งความคิด คลายความระมัดระวัง ขณะที่สตรีบางรายกลับมองบุรุษเป็นลูกค้าตลอดไป วันนี้ยังเจรจากันได้ไม่แตกหักก็เพราะยังมีการค้าให้ทำเป็นสำคัญ เมื่อแน่ใจว่าบุรุษผู้นี้ทำเงินมิได้อีกแล้ว จึงรีบรวบรวมความลับของเขาแล้วตีพิมพ์ออกมาขาย ซ้ำยังเก็บค่าต้นฉบับเป็นการทิ้งทวนอีกด้วย ข้าเดาว่าหลี่ตงเซวียนเป็นอย่างหลัง”

ก่อนหน้านี้หลี่ตงเซวียนคงคิดว่าจะเรียกผลประโยชน์ได้จากไป๋-ซวี่เซี่ยน หากจะให้เป็นนางบำเรอ นางก็เต็มใจ

ยามนี้พบว่าชายผู้นั้นเป็นเพียงสุนัขไร้สมรรถภาพที่ถูกผู้อื่นปั่นหัวเช่นนี้แล้วมิว่าอย่างไรนางก็ไม่อาจกระโจนลงไปในหลุมนี้

จากนั้นไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นด้านนอกอีกครั้ง เหยียนอี้ตะโกนบอกอีกฝ่าย “เข้ามา!”

ประตูกลับถูกแง้มออกเท่านั้น ตัวคนมิได้เข้ามา

เหยียนอี้เงยหน้าขึ้นพลางกลอกตา “เจ้าคนผู้นี้ ไปๆ ชิงจู่เจ้าไป ‘เชิญ’ เขาเข้ามาซิ มิเช่นนั้นคงยืนอยู่ข้างนอกทั้งคืน”

ชิงจู่ป้องปากหัวเราะ “มิใช่เพราะผู้คุ้มกันหย่วนยังเด็ก แต่กลับรู้ขนบธรรมเนียมอย่างดีหรือเจ้าคะ โถๆ หนวดยังขึ้นไม่กี่เส้นด้วยซ้ำ รู้ด้วย

ว่าต้องเลี่ยงการพบปะยามค่ำคืน”

เหยียนอี้ถีบขาออกจากผ้าห่มแล้วเตะน่องชิงจู๋ “รีบไปเสีย ไป!”

ผู้เป็นสาวใช้ถลาออกไปเปิดประตู ก่อนจะพูดกับซานกวงหย่วน “เข้ามาเถิดผู้คุ้มกันหย่วน คุณหนูรองยังไม่หลับ”

ซานกวงหย่วนเดินเข้ามา ทว่ายังคงหยุดยืนอยู่หน้าประตูเพื่อรายงานนางเท่านั้น เหยียนอี้เตะผ้าห่มออกแล้วยืดเอวอย่างสบายตัว ซานกวงหย่วนเพิ่งจะเงยหน้ามองนางแวบเดียวก็รีบก้มศีรษะลงอีกครั้ง

เหยียนอี้นึกตำหนิ ‘อะไรกัน นางเพิ่งจะกี่ขวบเอง จะต้องหลบเลี่ยงทำไม’

ยามนี้แม้แต่หน้าอกก็ยังคลำไม่เจอ ใช่ว่าเตะผ้าห่มออกแล้วตนเปลือยกายอยู่สักหน่อย มีอันใดไม่กล้ามองกัน

เตาอุ่นของเหยียนอี้ในยามนี้ไม่ค่อยร้อนแล้ว นางกอดมันเอาไว้ในอ้อมอก ถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วกล่าว “ส่งท่านหมอกลับไปแล้วหรือ”

ซานกวงหย่วนเอ่ย “เรียบร้อย...ให้เงินแล้ว...ฆ่าหรือไม่”

ชิงจู๋สะดุ้งโหยง เพียงมองคนทั้งสองอย่างหวั่นๆ

เหยียนอี้กลับมิได้ตกใจ ดูเหมือนนางกำลังใคร่ครวญถึงความคิดนี้อยู่เช่นกัน “ยังก่อน หากลงมือจริงๆ จะมีคนสงสัย ข้าคาดว่าไป๋ซวี่เซี่ยนคงไม่เชิญให้เขามารักษาอีกแล้ว อย่างไรหมอท่านนี้ก็ไม่ได้เชี่ยวชาญด้านการรักษาภาวะหยางเว่ย[145] เขาเคยเข้าออกตระกูลใหญ่มากมาย น่าจะรู้ว่าหากยืนถูกที่ถูกทางก็ยิ่งทำกำไรได้มาก ซึ่งก็หมายความว่าถ้ายืนผิดด้าน จุดจบก็จะยิ่งน่าสังเวชมากขึ้น”

ซานกวงหย่วนพยักหน้า “ได้ ของ...จัดการแล้ว”

‘ของ’ ที่เจ้าตัวอ้างถึงคือยาปลุกกำหนัดกับต้นถุงมือจิ้งจอก[146] ซึ่งเติมลงในสุราดอกเบญจมาศที่ไป๋ซวี่เซี่ยนดื่ม

---

[145] ภาวะหย่อนสมรรถภาพทางเพศ

ยาปลุกกำหนัดเหล่านั้นจะได้ผลหรือไม่ เหยียนอี้ไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่เดิมทีไป๋ซวี่เซี่ยนก็เป็นบุรุษตัณหากลับอยู่แล้ว เมื่อเขาอยู่กับหลี่ตง-เซวียนย่อมไม่อาจควบคุมตนเองได้เป็นแน่ ในการนี้จึงแค่เติมเชื้อเพลิงลงในกองไฟ

สิ่งสำคัญคือต้นถุงมือจิ้งจอก...พืชชนิดนี้สามารถทำให้หัวใจเต้นเร็ว เมื่อรวมกับอาการมึนเมาหลังจากดื่มสุราเกินขนาด จึงแสดงลักษณะอาการคล้ายภาวะหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน ทว่าก็มีความเป็นไปได้น้อยนิดที่จะถูกกระตุ้นให้หัวใจล้มเหลวจริงๆ

เหยียนอี้ยังคงต้องการให้ไป๋ซวี่เซี่ยนเป็นฉากบังหน้าปกปิดตัวตนของนางไปอีกสักระยะ ย่อมไม่อยากให้เขาตายจริงๆ จึงเพียงทำให้หัวใจของเขาเต้นเร็ว ใบหน้าแดงก่ำ ขึ้นผื่น และหมดสติจนดูเหมือนหัวใจล้มเหลว

ท่านหมอที่เข้ามาในจวนมีหน้าที่ต้องทำเพียงอย่างเดียวคือแสดงบทบาทช่วยชีวิตนายท่านไป๋ที่เกิด ‘ภาวะหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน’ ต้องตะโกนว่าเขาใกล้จะสิ้นใจ ต้องขอให้รมยาและฝังเข็มจุดชวีกู่เพื่อรักษาชีวิต

เมื่อฝังเข็มตรงจุดนั้นแล้ว แปดถึงเก้าในสิบส่วนอวัยวะแห่งความเป็นชายของไป๋ซวี่เซี่ยนจะไม่ตื่นตัวอีก

จากนั้นหลี่เยว่ถีก็ต้องแสดงท่าซับน้ำตา เมื่อถูกทุกคนบีบให้ยินยอมทำลายท่อนล่างของบุรุษผู้นี้เพื่อเป็นการช่วยชีวิตเขาไว้

กระบวนการทั้งหมดเสร็จสิ้นภายใต้การยุยงของทุกคน ซึ่งมีพวกเขาทั้งหมดเป็นสักขีพยาน

ทุกคนจะรู้ว่าเป็นไป๋ซวี่เซี่ยนที่ขืนใจญาติผู้น้องของนายหญิงอย่างโจ่งแจ้งจนเกือบหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน จากนั้นหลี่เยว่ถีก็ช่วยชีวิตเขา

---

[146] สมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง มีฤทธิ์กระตุ้นการบีบตัวของหัวใจ หากได้รับเข้าไปในปริมาณที่มากหรือใช้ผิดวิธีอาจทำให้หัวใจเต้นผิดจังหวะ ผู้ถูกวางยานี้จะเกิดอาการคล้ายหัวใจล้มเหลวเฉียบพลันหลังร่วมหลับนอน

จำต้องยอมสูญเสียความเป็นบุรุษเพศตลอดชีวิตที่เหลือของอีกฝ่าย

ไป๋ซวี่เซี่ยนเป็นหมันแล้ว หลีเยว่ถียอมมีความสุขเป็นธรรมดา แต่ผู้ที่เบิกบานที่สุดก็คือเหยียนอี้

แม้ชาติที่แล้วนางจะไม่มีน้องชายในภายหลัง ไป๋ซวี่เซี่ยนมีเพียงบุตรสาวอีกหนึ่งโขยงใหญ่ ทว่าตอนนี้ผังเวลาเปลี่ยนไป ผู้ใดเล่าจะชี้ชัดได้

เพื่อไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในชาตินี้อีก เหยียนอี้คิดว่าให้เขาเป็นหมันเร็วที่สุดย่อมเป็นการดี ตัดปัญหาในอนาคตเสียเลย สายเลือดสกุลไป๋มิจำเป็นต้องมีเพิ่มขึ้นอีกแล้ว

เหยียนอี้กอดเตาอุ่นแล้วยืดเอวขึ้น “อื้อ เยี่ยม! อะไรที่ควรเก็บกวาดเจ้าก็เก็บกวาดเสีย พวกเราก็อย่าไปกังวลเรื่องทางเรือนตะวันตกอีกเลย เป็นสตรีโง่เขลาสองหูไม่เงี่ยฟังเรื่องราวข้างนอกหน้าต่างเถิด วันพรุ่งข้ายังต้องทบทวนตำราอีกนะ”

สี่สิบสาม
เจรจาหย่า

สำหรับไป๋ซวี่เซี่ยนแล้ว เรื่องนี้งามหน้าอย่างใหญ่หลวง ฉาวโฉ่เสียจน เขาแทบจำไม่ได้ว่าบ่าวรับใช้ช่วยพยุงตนเองทั้งที่สองขาอ่อนแรงออกมาจากเรือนตะวันตกได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นเขายังเข้าหน้าหลี่เยว่ถีไม่ติด

ร่างกายของไป๋ซวี่เซี่ยนอ่อนแอ เขาวิงเวียนศีรษะจนต้องพักฟื้นในเรือนสองถึงสามวัน ช่วนเสวี่ยกลับเอาแต่พูดว่าฟาดเคราะห์แล้ว เพราะคนส่วนใหญ่ที่มีอาการเกือบหัวใจล้มเหลวเฉียบพลันนั้นไม่เพียงเป็นตะคริวใบหน้ายังบิดเบี้ยว บ้างถึงขั้นเป็นคนพิการครึ่งท่อนล่าง อย่างนายท่านไป๋นับว่าเคราะห์ดียิ่งนัก

แน่นอนว่าช่วนเสวี่ยไม่ได้บอกไป๋ซวี่เซี่ยนว่าเขา ‘เคราะห์ร้าย’ ในเรื่องใด

เพื่อแสดงความรู้สึกผิด ไป๋ซวี่เซี่ยนจึงให้คนส่งเครื่องประดับแพรพรรณมากมายไปที่เรือนของหลี่เยว่ถี ซึ่งทั้งหมดถูกสาวใช้ของนางโยนทิ้งประตูเรือนตะวันตกลงกลอนแน่นหนา หนึ่งในสาวใช้ยังถากถางพ่อบ้านผู้นั้น

“ยืมกุญแจจากหน่ายไนใหญ่ไปขนของในคลังมาให้นางน่ะหรือ ไม่รู้ว่าเป็นความคิดของผู้ใด เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นในเรือนจนเล่าลือออกไป ผู้ใดเลยจะรับได้ ยังเสนอหน้าให้คนส่งของพวกนี้มาอีก คิดว่าหน่ายไนใหญ่ตกต่ำ หรือคิดว่าจวนสกุลไป๋เป็นสถานที่ต่ำตมโสมมกันแน่!”

เหยียนอี้ที่ฟังอยู่ในเรือนถึงกับอ้าปากค้าง...นางเปิดหลักสูตรอบรมภาษาระยะสั้น ถ่ายทอดวิธีเล่นงานคนให้สำลักตายด้วยคำพูด สาวใช้ข้างกายหลี่เยว่ถือช่างเก่งกาจในเรื่องการพลิกแพลงโดยแท้

ไป๋ซวี่เซี่ยนได้ยินวาจานี้ก็ทั้งอับอายทั้งโกรธขึ้ง แทบจะหมดสติไปอีกครา

ทว่าเขาจะเอาแต่หลบอยู่ในห้องก็คงไม่เข้าที จึงออกไปฟังความเคลื่อนไหวสักหน่อย แล้วก็เหมือนจะได้ยินผู้คนสนทนาเรื่องตนเองในทุกที่ ไม่ว่าจะเป็นโถงทางเดินหรือเลียบกำแพง แม้ไป๋ซวี่เซี่ยนจะสั่งให้บ่าวรับใช้ตบปากคนเหล่านั้นได้ แต่มิอาจควบคุมปากของคนในจวนได้อยู่ดี

ความทรงจำของไป๋ซวี่เซี่ยนยังคงคลุมเครือและเลือนราง ได้ยินคำพูดไม่ปะติดปะต่อจากปากของช่วนเสวี่ยกับพ่อบ้านที่กล่าวว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นหลังจากที่เขาเมามาย

ส่วนรายละเอียดจริงๆ นั้นกลับมีเพียงเหล่าบ่าวรับใช้ปากไม่มีหูรูดที่กล่าวได้ชัดเจนที่สุด

หากเป็นเพียงเรื่องน้องภรรยากับพี่เขย คาดว่าบ่าวรับใช้สมองเบากลุ่มนี้ย่อมต้องพูดว่าน้องภรรยายั่วยวนพี่เขย น้องภรรยาทำเรื่องไม่สัตย์ซื่อทำนองนั้นเป็นแน่ แต่ปัญหาก็คือเรื่องราวกลับกลายเป็น...พี่เขยเกือบหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน!

นอกจากนี้เรื่องที่หลี่ตงเซวียนบันดาลโทสะจนเกือบจะฆ่าไป๋ซวี่เซี่ยนก็ยังเป็นความจริง หลี่เยว่ถือที่ดูแลเรือนใหญ่ยังปกป้องญาติผู้น้องคนนี้และชิงชังไป๋ซวี่เซี่ยนแทบตาย เช่นนี้แล้วต่อให้หวั่นเกรงเรื่องเบี้ยหวัดรายเดือนเพียงใด แต่ก็มิอาจไปพูดกับคนนอกว่าเป็นความผิดของหลี่ตงเซวียน

เช่นกัน

ไป๋ซวี่เซี่ยนเดินออกไปทั้งที่สองขายังอ่อนแรง กระทั่งเดินรอบจวนครบหนึ่งรอบก็ได้ยินเรื่องราวจนจบ

ว่ากันว่าเขานอนอยู่ในห้องของหลี่เยว่ถี ขณะที่นางไปชำระล้างร่างกายที่ห้องน้ำ หลี่ตงเซวียนไม่รู้ประสาจึงเข้าห้องมาหาพี่สาว กลับถูกไป๋ซวี่เซี่ยนที่เป็นเดรัจฉานหลังดื่มจนเมามายใช้กำลังรวบหัวรวบหาง จากนั้นเขาก็ขึ้นคร่อมร่างหลี่ตงเซวียน ก่อนจะเกิดอาการหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน หลี่เยว่ถีที่บังเอิญเห็นเรื่องราวอัปยศเข้าพอดี กลับต้องเรียกท่านหมอมาช่วยชีวิตด้วยความเจ็บปวดใจ ทว่าก็ไม่อาจช่วยได้ จึงส่งผลให้ส่วนนั้นของเขาไม่ตื่นตัวอีกตลอดชีวิต...

'อะไรนะ! ตลอดชีวิตอะไรกัน!' ไป๋ซวี่เซี่ยนเดินโซเซ คิดว่าตนอาจฟังผิดไป

เขาไม่เชื่อ จึงพยายามทดสอบด้วยวิธีต่างๆ ปรากฏว่า...

ทว่าไป๋ซวี่เซี่ยนยังหาข้อแก้ต่างให้ตนในใจ ดูท่าตนคงยังไม่ฟื้นตัวหลังจากอาการหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน ร่างกายยังไม่แข็งแรง รักษาตัวไปอีกสักพักก็คงหายดีกระมัง

แต่ทันทีที่ไป๋ซวี่เซี่ยนถอดกางเกงก็มองเห็นรอยแผลเป็นจากการรมยาจุดชวีกู่ หัวใจร้อนรนจนรอพิสูจน์หลังร่างกายฟื้นตัวไม่ไหว จึงจับช่วนเสวี่ยมาเค้นถามโดยตรง

ช่วนเสวี่ยเอ่ยเสียงสั่น พรั่งพรูความจริงออกมาทั้งน้ำตา

"นายท่าน ทำเช่นนี้ก็เพื่อช่วยชีวิตท่านนะเจ้าคะ! หากท่านไม่อยู่แล้วมิว่าเรื่องใดก็ไร้ความหมาย คุณหนูทั้งสองของเราล้วนเป็นสตรีมีความสามารถที่ต่างก็เล่าเรียนในสำนักศึกษาซั่งหลิน อนาคตเรายังหาท่านเขยและมีทายาทได้หลายคน เช่นนี้สกุลไป๋ก็ยังมีทายาทสืบสกุลได้อยู่มิใช่หรือเจ้าคะ"

ไป๋ซวี่เซี่ยนตะลึงงัน ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้รองเท้าด้วยใบหน้าซีดเผือด

เขา...กลายเป็นขันทีคนหนึ่งไปแล้ว!

เรื่องนี้...จะให้ผู้อื่นล่วงรู้มิได้เด็ดขาด!

แต่...แต่ในจวนมีหลายปากขนาดนี้ จะควบคุมได้จริงๆ หรือ

ช่วนเสวี่ยรีบคุกเข่าลงข้างกายไป๋ซวี่เซี่ยน จับเข่าเขาไว้แล้วเกลี้ยกล่อม “นายท่าน บ่าวไม่สนใจหรอกเจ้าค่ะ สิ่งที่บ่าวรักคือพรสวรรค์ในการเรียนรู้และอุดมคติของท่าน บ่าวจะต้อง...” นางยังพูดไม่ทันจบ ไป๋ซวี่เซี่ยนกลับยกมือขึ้นตัดบท

“มีข่าวจากทางหน่ายไนใหญ่หรือไม่”

ช่วนเสวี่ยหลุบตาลง “ว่ากันว่าหลี่ตงเซวียนกึ่งเสียสติแล้วเจ้าค่ะ ระยะนี้เชิญท่านหมอมารักษานางที่จวน เวลานี้ท่านหมอกำลังรักษานางเจ้าค่ะ หน่ายไนใหญ่ยังไม่ออกมาพบผู้ใด แต่ได้ยินว่าช่วงนี้ทางสกุลหลี่ส่งจดหมายถึงนางอีกครั้ง ดูเหมือนความสัมพันธ์จะผ่อนคลายลงมากเจ้าค่ะ”

‘หลี่เยว่ถีไม่บาดหมางกับสกุลหลี่แล้วหรือ!’

คราวนั้นสกุลหลี่ผ่านอุปสรรคมาได้ก็เพราะการช่วยเหลือของไป๋-ซวี่เซี่ยน ภายหลังยังใช้ชีวิตกันอย่างราบรื่นด้วยดี เขาเห็นว่าเป็นครอบครัวท่านพ่อตาท่านแม่ยายจึงให้ความช่วยเหลือบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนหลี่เยว่ถีมีน้องชายต่างมารดา ดูเหมือนว่าสอบผ่านหน้าพระที่นั่งในปีนี้ สกุลหลี่ยืนหยัดได้แล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลี่เยว่ถีมีความมั่นใจมากขึ้นอันเนื่องจากมีสกุลเดิมหนุนหลัง หลังจากนี้เขาคงต้องประเมินสกุลหลี่ให้ดีอีกครั้ง

ไป๋ซวี่เซี่ยนไม่รู้ว่าเหตุใดถึงเกิดเรื่องขึ้นในค่ำคืนวันเทศกาลฉงหยางราวกับตัวเขาตกจากฟ้าร่วงลงสู่บ่อโคลนอย่างไรอย่างนั้น เป็นเพราะเขาเลินเล่อเกินไป ยามนี้จึงจมลึกในปลักโคลน ครั้นเหลียวมองไปรอบๆ จู่ๆ ก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้น...

องค์หญิงซีซิ่งได้รับการช่วยเหลือแล้ว แต่อำนาจของนางถูกลดทอนลงอย่างมาก ที่ผ่านมา...ฉากหน้าเขาแสดงความภักดีต่อเหลียงซวี่และองค์หญิงซีซิ่ง ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าหากรัชทายาทได้ขึ้นครองบัลลังก์

ตัวเขาอาจไม่ได้รับความไว้วางใจและถูกเรียกใช้อีก

อีกทั้งยามนี้เขามิอาจปลุกความเป็นชายได้แล้ว เกรงว่าต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะรักษาหาย เดิมยังอยากจะมีบุตรชายสักคน มาบัดนี้ความหวังที่จะส่งบุตรชายไปสอบเป็นขุนนางในอนาคตจึงเป็นอันต้องยุติ!

อำนาจของตระกูลอ่อนแอ หากเขาตาย เส้นสายของสกุลไป๋ย่อมจะสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์...

ไป๋ซวี่เซี่ยนอาจเป็นบุรุษที่ผูกติดสมองไว้กับอวัยวะท่อนล่าง ดังนั้นเมื่อท่อนล่างเย็นลง สมองจึงกระจ่างชัดขึ้นหลายส่วนเช่นกัน

เขานั่งอยู่ครู่หนึ่งก็เห็นพ่อบ้านเข้ามาในห้องพร้อมถาดในมือ เจ้าตัวโค้งคำนับเล็กน้อยพร้อมกล่าว “นายท่าน นี่คือของที่หน่ายไนใหญ่ให้บ่าวนำมาส่งขอรับ”

ไป๋ซวี่เซี่ยนโบกมือให้ช่วนเสวี่ยหลีกทาง ก่อนจับเก้าอี้ไว้แล้วทรงตัวลุกขึ้นยืน จากนั้นก็ถามขึ้นอย่างกระวนกระวาย “สิ่งใดกัน”

พ่อบ้านบอกว่าไม่ทราบ เพียงแค่นำไปวางไว้บนโต๊ะทำงานของไป๋ซวี่เซี่ยนเท่านั้น นายท่านไป๋เปิดผ้าไหมบนถาดก็เห็นจดหมายฉบับหนึ่ง

เขาเปิดอ่านอย่างรวดเร็ว กวาดตาไล่ดูไปทีละบรรทัด ใบหน้าพลันไม่น่ามองมากขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นก็ทรุดตัวลงนั่งอีกครั้ง

ช่วนเสวี่ยรีบถามขึ้นทันที “นายท่าน...นายท่านเจ้าคะ นี่คือ...”

ไป๋ซวี่เซี่ยนเงียบไปครู่หนึ่งถึงระบายลมหายใจออกมา “นางต้องการหย่ากับข้า”

ช่วนเสวี่ยพลันยินดีระคนกระวนกระวาย นางกุมมือตนเองไว้พลางมองอากัปกิริยาของไป๋ซวี่เซี่ยน

กว่าครูใหญ่ชายหนุ่มถึงสายหน้า “ไม่ได้ ไม่...เป็นไปไม่ได้ เราแต่งงานกันไม่ถึงปีด้วยซ้ำ ข้า...” เขาหายใจติดขัดอยู่นาน ก่อนจะไอโขลกๆ อย่างแรง

เขาไม่มีทางหย่าเด็ดขาด! หากจะหย่าก็ต้องไปศาลาว่าการ ถ้าหลี่-

เยว่ถีต้องการหย่าจริงๆ นางจำต้องเขียนคำร้องว่าเขาบังคับขืนใจหลี่ตง-เซวียนและไร้มนุษยธรรมอย่างไร เมื่อผู้ว่าการพิจารณาสถานการณ์นี้ แปดถึงเก้าในสิบส่วนจะตัดสินให้หย่าร้าง จากนั้นทุกคนก็จะรู้เรื่องของเขา!

แม้ไป๋ซวี่เซี่ยนคิดจะใช้เงินซื้อตัวผู้ว่าการ แต่สกุลหลี่อาจเคลื่อนไหวเช่นกัน ไป๋ซวี่เซี่ยนเคยช่วยให้พวกเขาข้ามผ่านอุปสรรคในครานั้นมาได้ก็จริง แต่ยามนี้คนเหล่านั้นไม่ต้องพึ่งพาเขาแล้ว หากรับหลี่เยว่ถีกลับสกุล นางยังสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่สกุลได้อีกครั้ง มีหรือที่ทางฝ่ายนั้นจะไม่เต็มใจ!

หย่าร้าง! ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื้อฉาวน่าอับอายของเขา แม้แต่ขุนนางก็คงเป็นไม่ได้อีกแล้ว ซ้ำยังจะถูกทางการจินหลิงดูแคลน...แม้เขาจะหาทางเกลี้ยกล่อมให้หลี่เยว่ถีสงบปากสงบคำ จนพวกเขาหย่าร้างแยกทางกันด้วยดีได้ ทว่าภายหลังเขาจะแต่งงานใหม่อีกก็มิใช่เรื่องง่าย

เช่นนั้นจะเป็นการแต่งงานครั้งที่สามของเขา ผู้คนทั่วไปย่อมเคลือบแคลงว่าเหตุใดภรรยาผู้กผมของตนถึงเสียชีวิตลงด้วยโรคภัยไข้เจ็บ ภรรยารายที่สองยังหย่าขาดภายในหนึ่งปี คงทำได้เพียงหาสตรีจากตระกูลเล็กๆ ยากจนมาแต่งเข้าเรือนเท่านั้น และแม้จะเป็นตระกูลเล็ก หากภรรยาแต่งเข้ามาแล้วพบว่าเขาไร้มนุษยธรรม ไม่ช้าก็เร็วย่อมมีเหตุให้หย่าร้าง!

ยิ่งไปกว่านั้นความสามารถกับชื่อเสียงของหลี่เยว่ถีล้วนเป็นสิ่งที่เขาภาคภูมิใจ เป็นภรรยาที่กู้หน้าให้ไป๋ซวี่เซี่ยนได้มากที่สุดแล้ว หากตนปล่อยมือคงไม่อาจตามกลับคืนมาได้อีก

มิใช่เรื่องง่ายกว่าจะทำให้หลี่เยว่ถีผู้ทะนงตนตกหลุมรักเขาอีกครั้ง ตะล่อมให้นางอยู่เคียงข้างเขา จนในที่สุดก็เกิดความรักใคร่ต่อกัน สุดท้ายกลับกลายเป็นว่า...ด้วยนิสัยใจคอของหลี่เยว่ถี คงเป็นไปไม่ได้ที่นางจะหันกลับมามองตนอีกครั้ง

ไป๋ซวี่เซี่ยนเองก็ไม่มีหน้าจะเอ่ยคำว่า ‘รัก’ อีกครั้งเช่นกัน เพียงแต่... เขากำจดหมายแน่น ในใจมีเพียงความคิดเดียว ‘ข้าจะหย่ามิได้!’

สุดท้ายก็เอ่ยกับพ่อบ้าน “ข้าจะไปที่เรือนตะวันตก”

สีหน้าพ่อบ้านดูลำบากใจ “นายท่าน เกรงว่าจะยากขอรับ ครั้งก่อนท่านให้ข้าส่งคนไปขอโทษหน่ายไนใหญ่ที่หน้าประตูเรือน ทั้งคนและข้าวของล้วนถูกส่งคืน สาวใช้ทางนั้นยังปากคอเราะรายนัก บอกว่าจะไม่ยอมให้สิ่งของของนายท่านและตัวคนเข้าไปในเรือนตะวันตกแม้แต่ก้าวเดียว สาวใช้รอบตัวหน่ายไนใหญ่บางรายเป็นคนที่มาจากจวนสกุลหลี่ ท่าน...ท่านก่อเรื่องขึ้น พวกนางจึงไม่ใคร่ต้อนรับสักเท่าไรขอรับ ไยนายท่านไม่ลองคิดหาวิธีเชิญหน่ายไนใหญ่มาสนทนาที่นี่เล่า”

พ่อบ้านไม่แนะนำให้ไป๋ซวี่เซี่ยนไปที่เรือนตะวันตก

บ่าวรับใช้ในเรือนล้วนเป็นสักขีพยานในค่ำคืนที่เขาเกือบหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน ครึ่งหนึ่งเห็นของสงวนเล็กกระจิ๋วหลิวที่เหลืออยู่ของนายท่านไป๋กับตา หากเจ้าตัวยังดึงดันเข้าไปจริงๆ ก็ไม่รู้ว่าบ่าวรับใช้จะชายตามองด้วยสายตาเช่นไร ถ้าไป๋ซวี่เซี่ยนควบคุมตนเองไม่ได้ ระเบิดอารมณ์ในเรือนตะวันตก เช่นนี้จะยิ่งเจรจากับนายหญิงมิได้

ไป๋ซวี่เซี่ยนยกมือขึ้นกุมหน้าผาก ก่อนจะโบกมือเอ่ย “เชิญนางมาเถิด เจ้าแค่บอกว่าข้าต้องการหารือเรื่องหย่า แสดงท่าทีให้ดีสักนิด...”

หลี่เยว่ถีมาในช่วงบ่ายคล้อย

นางสวมชุดคอสูงสีเหลือง สวมเสื้อคลุมสีขาวงาช้างและปักปิ่นครบชุด ถือพัดไม้ไผ่ขณะก้าวเดินเหมือนยามที่ทั้งสองได้พบเจอกัน ตัวนางประหนึ่งพระโพธิสัตว์หยกสลัก หญิงสาวเม้มปากอมยิ้มและหลุบตาลงประกายในดวงตาที่สาดสว่างใต้เงาขนตาแลดูมีเมตตา แต่แท้จริงแล้วมิแยแสต่อสิ่งใด

เป็นทางการราวกับตั้งใจมาบอกลาเขา

ไป๋ซวี่เซี่ยนไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุใด ทั้งที่เพิ่งจะผ่านไปเพียงไม่กี่วัน เขากลับขลาดกลัวที่จะพบนาง

ยามนี้ทั้งสองนั่งลงบนตั่ง บ่าวรับใช้ต้องการจะปิดประตู หลี่เยว่ถีกลับกล่าว

“อย่าปิดประตู”

ไป๋ซวี่เซี่ยนซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้านางอดหนีบขาชิดกันมิได้ “...ให้คนนอกได้ยินคงไม่ดี”

หลี่เยว่ถีเอ่ย “หากคนนอกไม่ได้ยินไม่ได้เห็น ข้าก็ไม่รู้ว่าจะถูกตบตีหรือไม่”

ไป๋ซวี่เซียนไม่รู้ว่าควรกล่าวอันใดอยู่ครู่หนึ่ง เขาเลียริมฝีปาก อยากจะอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ทว่ายังคงปิดปากเงียบ

กว่าครูใหญ่หลี่เยว่ถีจึงกล่าว “หย่ากันเถิด หากท่านไม่เห็นด้วย ข้าคงต้องฟ้องร้องต่อศาล มันจะยุ่งเหยิงจนงามหน้าทีเดียว”

ไป๋ซวี่เซี่ยนสูดหายใจเฮือกหนึ่ง “ข้าเมามากจริงๆ คิดว่าเป็นเจ้า...”

หลี่เยว่ถีเหลือบตามองเขาอย่างเย็นชา “ประโยคต่อไปท่านคงจะพูดว่าหลี่ตงเซวียนยั่วยวนท่านใช่หรือไม่”

ไป๋ซวี่เซี่ยนสะอึก ก่อนหน้านี้ใช่ว่าเขาไม่คิดจะพูดเช่นนั้น หลี่ตงเซวียนมักแวะเวียนมาสนทนากับเขาอยู่บ่อยครั้ง ยามนี้เขาคิดว่าทุกอย่างช่างบังเอิญนัก ไยสตรีผู้นั้นรู้ว่าเขาเมามายอย่างหนัก แต่ก็ยังมาเข้าใกล้

นายท่านไป๋เงียบไปครู่หนึ่งจึงอธิบาย “นางไม่ซื่อตรงอย่างที่เจ้าคิด...”

หลี่เยว่ถีสาดชาร้อนในมือใส่หน้าไป๋ซวี่เซี่ยน เขาร้องออกมาด้วยความตกใจ ลุกพรวดขึ้นแล้วคำรามเพราะความโกรธ

“หลี่เยว่ถี!”

นางยังคงไม่ขยับ เพียงมองเขาอย่างเย็นชา “หย่าขาด”

ร่างของไป๋ซวี่เซี่ยนอาบโชกไปด้วยน้ำชา ได้แต่ยืนทื่อในสภาพไม่น่ามองเช่นนั้น หลังจากเงียบไปครู่หนึ่งถึงกล่าว “ไม่ ข้าไม่ต้องการหย่ากับเจ้าเยว่ถี ขอเพียงไม่ต้องหย่า เจ้าจะให้ข้าทำสิ่งใดข้าล้วนยินยอม...”

หลี่เยว่ถีเอ่ย “เช่นนั้นท่านก็ไปเสีย ข้าไม่อยากเจอท่านอีกตลอดชีวิต! ไม่ต้องการให้ท่านปรากฏตัวต่อหน้าข้าอีก!” น้ำเสียงของนางมิได้โกรธเคือง เหมือนเมื่อหลายเดือนก่อน มิได้ร่ำไห้โศกเศร้าและตะโกนใส่เขาว่า ‘ท่านทำลายความรักของข้า’ เพียงมองเขาด้วยสายตาราวกับเป็นคนแปลกหน้า “ท่านทำให้ข้าขยะแขยงนัก ระหว่างเราไม่มีวันเป็นไปได้อีกแล้ว เช่นนี้แล้วท่านจะยังอยากให้ข้าอยู่ในจวนสกปรกโสมมแห่งนี้อีกหรือ!”

ไป๋ซวี่เซี่ยนขบกรามแน่นยามกล่าว “ใช่!”

หลี่เยว่ถีแค่นหัวเราะ “ท่านกลัวว่าเรื่องสกปรกที่ตนก่อจะถูกคนนอกล่วงรู้หรือ”

ไป๋ซวี่เซี่ยนไม่รู้ว่าควรจะตอบเช่นไร ขณะที่หลี่เยว่ถีเท้าคางยิ้มแล้วกล่าว

“จริงด้วย สกุลไป๋ก็ใช่ว่าจะไม่มีศัตรู หลายปีก่อนข้าเคยได้ยินว่ามีคนต้องการป้ายสีบิดาท่าน ไม่รู้ว่าหากทางสนามสอบคัดเลือกขุนนางเจียง-หนานและกั๋วจื่อเจียน[147] ที่เมืองหลวงรับรู้ว่าท่านเป็นคนเช่นนี้ จะเหยียบย่ำซ้ำเติมท่านเช่นไรกัน เส้นสายด้านงานประพันธ์ของข้าเองก็ไม่แย่ พอจะนับว่ามีลู่ทางในการเผยแพร่บทความอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าจะเกิดอันใดขึ้นหากข้าตีพิมพ์บทความสักสองสามบทความลงหนังสือพิมพ์”

สมองของไป๋ซวี่เซี่ยนยามนี้ขาวโพลนไปหมด

เหยียนอี้เคยกล่าวว่าไป๋ซวี่เซี่ยนเป็นบุรุษที่ไม่รู้จักวิธีกลับใจจนกว่าจะถูกทุบตีจนเจ็บตัว

หลี่เยว่ถีไม่ต้องการให้เขากลับใจ นางแค่อยากเห็นผลที่ตนเองต้องการ ก่อนเอ่ย “มีเพียงสิ่งเดียวในตัวท่านที่ข้านับว่า...ใช้ได้”

จู่ๆ ไป๋ซวี่เซี่ยนก็หันมามองนาง

หลี่เยว่ถียิ้ม “ข้ามิชอบให้บุรุษสัมผัสร่างกาย และไม่ต้องการมีบุตร

---

[147] สถาบันการศึกษาสูงสุดในสมัยโบราณ

นายท่านไป๋ตื่นตัวมิได้แล้ว นับว่าเป็นเรื่องเดียวที่ข้าพึงใจ”

ไป๋ซวี่เซี่ยนกัดฟัน เขาทั้งโกรธทั้งหดหู่ใจ สมองปั่นป่วน ในขณะเดียวกันก็ยังพอมองเห็นช่องทางรอด พลันคุกเข่าลงข้างหลี่เยว่ถีแล้วกล่าว “หากเจ้าหย่ากับข้าก็ต้องกลับไปสกุลหลี่...เจ้ากับสกุลหลี่ยังจะอยู่ร่วมกันอย่างดีได้หรือ ขอเพียงเจ้าไม่หย่า ทุกสิ่งในจวนนี้ล้วนให้เจ้าตัดสินใจทั้งหมด ข้าจะไม่บังคับหรือแตะต้องเจ้า เจ้าต้องการหาที่เงียบสงบเพื่ออ่านตำราไปตลอดชีวิตมิใช่หรือ ขอแค่...แค่เจ้าเต็มใจออกงานกับข้าในบางโอกาส ข้าสัญญาว่าจะไม่แตะต้องเจ้าแม้แต่น้อย!”

หลี่เยว่ถีเอ่ย “ข้าจะไปบวชชีหลังจากหย่าขาดกับท่าน จะไม่กลับไปที่จวนสกุลหลี่ อีกอย่าง...หากจวนหลังนี้ยังมีท่าน ข้าจะอยู่อย่างสงบได้เช่นไร”

ไป๋ซวี่เซี่ยนกล่าวด้วยความร้อนใจ “บวชชีไหนเลยจะใช้ชีวิตอย่างสุขสบายได้! อี๋เหนียงเหล่านั้นก็ไล่พวกนางไปให้หมดเสีย เรือนฝั่งตะวันตกยกให้เจ้าผู้เดียว! ข้าอยู่ฝั่งตะวันออก ส่วนเจ้าอยู่ฝั่งตะวันตก ข้าจะไม่ย่างกรายไปฝั่งเจ้าแม้แต่ก้าวเดียว! เจ้ายังชอบอี้เอ๋อร์อยู่ใช่หรือไม่ นางเองก็ขาดเจ้ามิได้เช่นกัน! จวนสกุลไป๋จะอยู่โดยขาดนายหญิงไม่ได้แม้แต่วันเดียว ข้าขอเพียงเงื่อนไขเดียว เจ้าอย่าทอดทิ้งข้าไปเลย เยว่ถี เจ้าก็รู้ว่าข้ารักเจ้า...”

เดิมคิดว่าคำพูดเหล่านี้จะได้ผล คาดไม่ถึงว่าหลี่เยว่ถีที่เริ่มใคร่ครวญในคราแรก กลับเผยรอยยิ้มเยาะหยันออกมาหลายส่วนเพราะประโยคสุดท้ายของเขา

ไป๋ซวี่เซี่ยนอ้าปากค้างอย่างพูดอะไรไม่ออก

หลี่เยว่ถีหยิบพัดมาจิ้มหน้าผากไป๋ซวี่เซี่ยนที่คุกเข่าอยู่อย่างแรง “หากท่านพูดประโยคพวกนี้ออกมาอีกแม้แต่คำเดียว ข้าก็เห็นว่ามีเพียงการหย่าเท่านั้นที่เป็นทางออก ไป๋ซวี่เซี่ยน หากจะเจรจาต่อรองกัน เรายังพอพูดคุยกันได้ ท่านมิอยากให้เรื่องฉาวโฉ่ของตนแพร่งพรายออกไป ทั้งยังต้องการแต่งสตรีชื่อเสียงดีงามมีพรสวรรค์เข้าสกุล ท่านคิดว่ามอบความสงบเล็ก

น้อยเช่นนี้ให้ข้าก็เพียงพอแล้วหรือ”

ไป๋ซวี่เซี่ยนเอ่ย “เช่นนั้น...เช่นนั้นเจ้าต้องการอันใด หนังสือ หนังสือพิมพ์ หรือเจ้าต้องการเผยแพร่บทความต่อ”

นี่เขาคิดว่าทำทานให้ลูกแมวลูกสุนัขหรือไรกัน คิดว่านางยังเป็นหลี่เยว่ถีคนเดิมที่ไร้เดียงสา ไม่ต้องการเงินทองหรืออำนาจ แต่หวังเพียงได้รับความเคารพอย่างนั้นหรือ

ยามนี้นางกระจ่างแจ้งแล้วว่า ก่อนจะได้รับความเคารพต้องมีสิ่งใดเป็นพื้นฐาน

ความดีไม่เคยทำให้ใครเคารพได้จริงๆ หากจะมีคนยอมก้มหัวให้ย่อมเป็นเพราะสิ่งที่ตนกลัวจะเสียไปต่างหาก

หลี่เยว่ถีหัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยเสียงนุ่ม “นอกจากจะมอบเรือนฝั่งตะวันตกครึ่งหนึ่งนั้นให้ข้าตามที่ท่านว่า ข้ายังมีสองเงื่อนไข หนึ่งคือข้าจะเป็นผู้จัดการบัญชีทั้งหมดของจวน ตั้งแต่ค่าใช้จ่ายต่างๆ ในจวนไปจนถึงที่ดินต่างๆ รวมถึงค่าเช่าที่ดิน ทุกสิ่งล้วนต้องผ่านข้า สองคือท่านมิได้รับอนุญาตให้เข้าออกเรือนพำนักของข้า ข้าไม่อยากพบท่าน ท่านเองก็ไม่มีสิทธิ์พบข้า ยิ่งกว่านั้นตงเซวียนจะอยู่ที่นี่ และนางก็ไม่ต้องการพบท่านเช่นกัน”

ไป๋ซวี่เซี่ยนเงยหน้าขึ้น เขาเงียบไปครู่ใหญ่โดยมิกล่าวอันใด

หลี่เยว่ถีเอ่ย “หากท่านคิดว่ามากเกินไป จะไม่ตกลงก็ย่อมได้ ข้าขอตัวกลับก่อน ถึงตอนนั้นท่านก็เขียนจดหมายฝากพ่อบ้านมาบอกข้าแล้วกันว่าคิดเห็นเช่นไร”

นางยืนขึ้น ก่อนจะเดินเลี่ยงไป๋ซวี่เซี่ยนออกไป

ครั้นไป๋ซวี่เซี่ยนเห็นเงาร่างนางค่อยๆ เฉียดผ่านหน้าต่างด้วยท่วงท่าสง่างาม จู่ๆ ก็เปล่งเสียงตะโกนเรียก “เยว่ถี!”

ร่างนั้นเดินออกไปโดยไม่หยุดฝีเท้า ราวกับนกนางแอ่นโบยบิน

เหยียนอี้กำลังรอหลี่เยว่ถืออยู่ที่เรือนตะวันตก นางเอนกายพิงรั้วศาลา ริมน้ำพลางก้มลงมองปลาในสระ ใบไม้สีแดงลอยละล่องเหนือผืนน้ำ หลี่-ตงเซวียนเองก็คุกเข่าอยู่ไม่ไกล

เหยียนอี้บิอาหารเป็นชิ้นเล็ก ยิ้มก่อนกล่าว “ท่านน้าคุกเข่าให้ข้าทำไม ข้ารับมิได้หรอก” แม้ปากจะบอกว่ารับไม่ได้ แต่กลับไม่ได้บอกให้ลุกขึ้นเช่นกัน

หลี่ตงเซวียนรวบมวยผม ไม่ปักดอกไม้แม้แต่ดอกเดียว นางมีสันจมูกโด่ง ริมฝีปากบาง ทำให้เครื่องหน้าชัดเจน แลดูกล้าหาญไม่น้อย เหมือนตุ๊กตาดินเหนียวเปียกนิ่มพันด้วยหนามเหล็ก หากผู้ใดอยากทุบหุ่นดินเหนียวตัวนี้เพื่อดูความต่ำต้อยอันน่าอดสูของนาง ย่อมต้องถูกหนามเหล็กทิ่มมือจนเลือดอาบ

นางกล่าวเพียง “บ่าวรู้ว่างานของตนเสร็จสิ้นลงแล้ว และก็รู้ว่าผู้ใดซื้อบ่าว ผู้ใดเป็นคนจัดแจงเจ้าค่ะ”

เหยียนอี้เอ่ยโดยมิได้มองนาง “ข้าก็เพียงแค่ใกล้ชิดหน่ายไนใหญ่เท่านั้น”

หลี่ตงเซวียนยังคงคุกเข่าแนบหน้าผากกับพื้น “หน่ายไนใหญ่จิตใจดีมีเมตตา กลัวว่าบ่าวจะตกระกำลำบากอีก แต่บ่าวรู้เจ้าค่ะ หากท่านไม่ต้อนรับบ่าว หน่ายไนใหญ่จะเก็บบ่าวไว้ก็คงมิได้”

เหยียนอี้ปรายตามองอีกฝ่าย พูดตามตรงใช่ว่าตนไม่ถูกใจ ทว่านางนั้นขี้ระแวงโดยอุปนิสัย จึงรู้สึกว่าหลี่ตงเซวียนนั้นยากจะรับมือ

หลี่ตงเซวียนเงยหน้าขึ้น นางอายุน้อยกว่าหลี่เยว่ถีแต่กลับมีประสบการณ์มากกว่า จึงยิ้มแล้วกล่าว “หน่ายไนใหญ่เป็นพระโพธิสัตว์ มือสกปรกมิได้ ท่านจะทำการใหญ่ ยิ่งมิสามารถลงมือได้ด้วยตนเองทุกเรื่อง ใต้หล้านี้มีการแบ่งหน้าที่ บางคนคายเมล็ดผลไม้จากหอสูง บางคนกวาดพื้นด้านล่าง บ่าวไม่มีความสามารถอื่นใด จะดีก็แค่ไม่กลัวสกปรก ควรมีคนกระโดดลงไปในท่อน้ำทิ้งและขุดคุ้ยเรื่องสกปรกแทนท่านเจ้าค่ะ”

เหยียนอี้มองอีกฝ่าย ดูเหมือนจะหวั่นไหวอยู่หลายส่วน

หลี่เยว่ถีเป็นดอกเหมยกุ้ยขาวมีหนาม ส่วนหลี่ตงเซวียนเป็นดอกไม้ที่เติบโตจากโคลนตม...เหยียนอี้รู้สึกว่าน่าสนใจมากทีเดียว

คนอย่างหลี่ตงเซวียนใช้งานได้ดี แต่ก็แว้งกัดได้ง่าย ใต้หล้านี้ไหนเลยจะมีเรื่องได้ประโยชน์ทุกด้าน

ทว่าเหยียนอี้ก็สนใจที่จะลองฝึกเหยี่ยวขี่พยัคฆ์[148] อยู่บ้างเช่นกัน

[148] สำนวน 'ฝึกเหยี่ยวขี่พยัคฆ์' (训鹰骑虎) ใช้เปรียบเปรยว่าควบคุมสิ่งที่อันตรายหรืออำนาจที่น่ากลัว